

40824

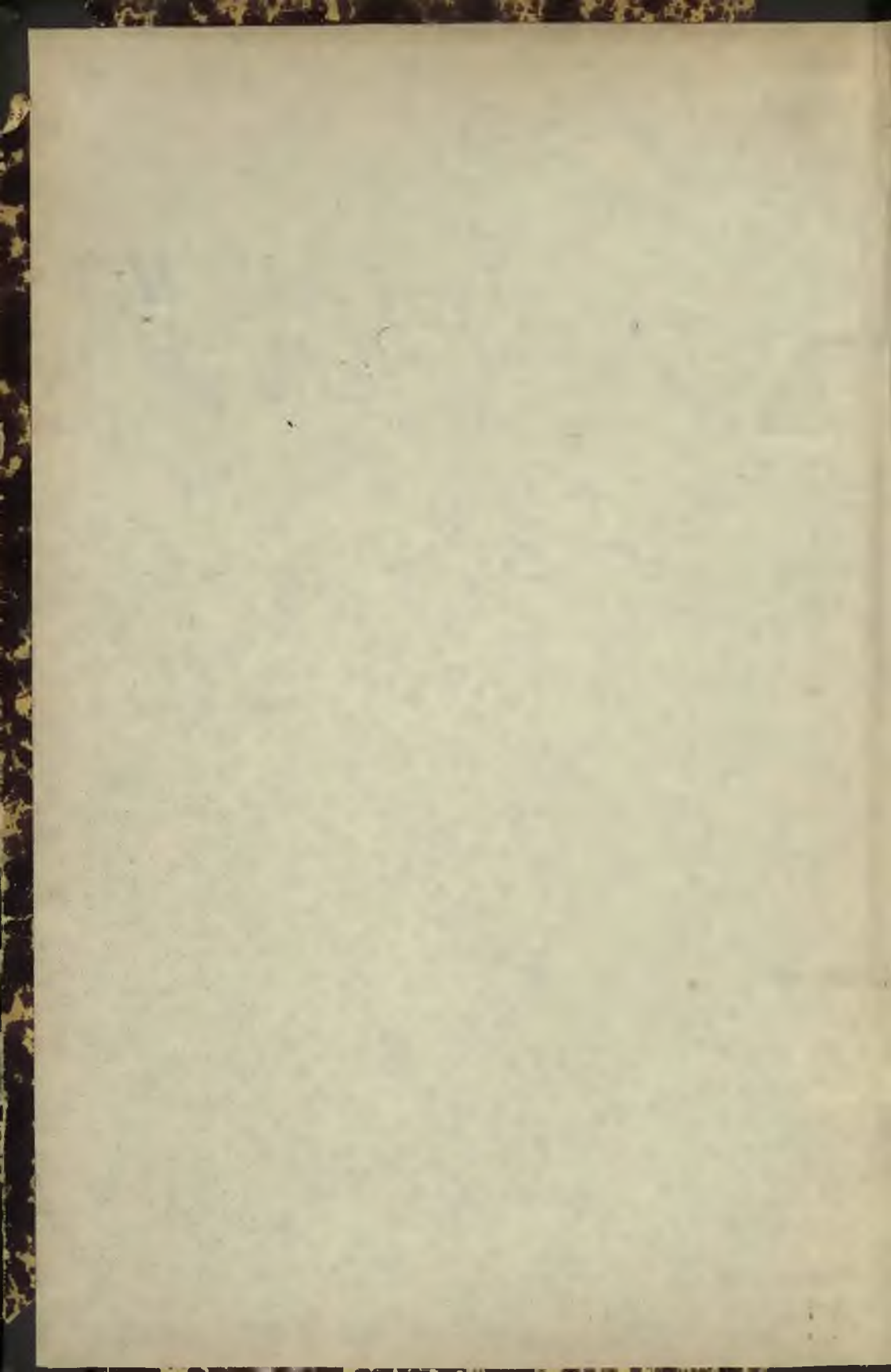
Polski

Śląski

Bajka

Batucki

DYREKCJA TEATRU NIEJSKIEGO
WE LWOWIE

1847

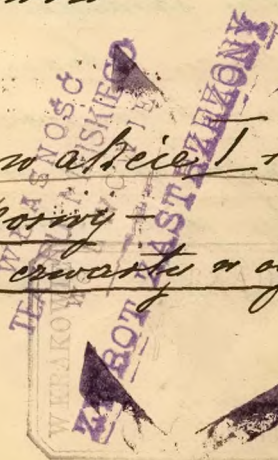
[obsade
Krolewoles
13 IV 1894]

Bajki. ^{N: 80.} (komedya w 3 aktach) odwiesci wstecz.

Osoby lata

1. Morwa Feliks. (bankier Sobut 32.
2. Julia. jego zona ^{Bednarska} 20.
3. Leceykowski Ludwik. jej kuzyn ^{Polak} 38.
4. Klonowski Jozef. obywatel miejski ^{Stankiewicz} 54.
5. Honorata. jego zona ^{Wolska} 50.
6. Tecia córka ^{Trapius} 19
7. Wicibinska Natalija. ^{Wojnicka} 45
8. Parocio Trecicki. jej kuzyn ^{Solski} 24
9. Pedziński Karol. nanucowy ^{Stankiewicz} 25
10. Matylda Brzezonińska. gubernant. ^{Trapius & Bednarska} 30.
11. Grubolski Jan. kapitalista ^{Lawski} 50
12. Chmielek. miednik z kantem domowy. ^{Bednarska}
13. Aniela służąca Klonowskich ^{Wojnicka}
14. Jan służący Morwów

(Przed Dwieje się w akcie I i III cini
w mieszkaniu Morwy -
"II" w Klonowskich - czwarte w ogrodzie.

Akt pierwszy

Aimée

Salonik z meblami i gustownie umeb-
lowany; modne kanapki, stoliki i ławy.
sta płussem brzo. Wystrój kwiaty, obrusy,
parasole chińskie i różne modne dekoracy-
jki. — Po lewej pianino, po prawej schro-
na ogrod — w głębi drzwi balkonowe i wyj-
ście na werandę — Po lewej drzwi do drzwi

Scena 1.

Morra Prypłowski.

Morra / lat 32. — blondyn przy-
stojny i elegancki — faworyta angielskiego prince-
za w stolicy sprawce. Wychodzi z pierwszego do-
wrozi z lewej, ubrany jak do wyjścia na otwre-
cie letniej. Wymarowy Prypłowskiego
dekoracyjnego fajerwerku, kładzie papier-
lute, który już widać.
A! Ludwik. — Dobrze, że wiesz — wy-

9-78/7033

BTW 4082

bierałem się właśnie do ciebie. / podaje mi
reżę. /

Przyjszowski. / lat 38 brunet,
młody kitho stary, broda kędzierzawa, ubiór
trochę zaniedbany i oryginalny. /
Czas może jakiś interes do mnie? -

Morwa. / ogladając się niepo-
dobnie na drugie drzwi po lewej. /
Tylko ciszej, żeby Julia nie słyszała,
bo to sekret przed nią.

Przyjszowski.
Sekret przede wszystkim. Tam do licha. -
To będzie coś ciekawego. - / kładzie kape-
lun i siada. /

Morwa
No, no, nic nowego takiego, jak myślisz.
Prosto widać o to, że po prostu są imieni-
ny (~~znowy~~) Julii. -

Przyfiskowski.

Prowda - dwudziesty drugi - na śmierć
zapomniatem.

Morroa

Otoś chętnym jej zrobić jaką niepo-
dobiankę; kupić coś pięknego.

Przyfiskowski

Kupileś jej przecie niedarow- to miłe.

Morroa

To się nie liczy, bo tem większą jeńce
sobie niż jej sprawilem przyjemność.
i wdzięczny jestem Gulei, że się jej zach-
ciało mieszkać za miastem, - zeszmy
się odsuneli od tych wszystkich nad-
nych wizyt i znajomości, które nam
tylko bratki i psuty drogic chwały nade-
ję domowców stworzyła. Nie ucieknę
z jakąkolwiek mam teraz po cato =

Drucinek fraze w kantone, do tego ustro-
nego gwirdektra, z którego mój słowisty
kolibek wystawia domnie swój śliczny
dróbek na powitanie. Spiesz się, jak kocha-
nek na schodkę miłosną i z bitacem od
radości sercem zbliżam się do tego raju,
który mi jej miłości stworzyła, To też
ra to —

Skrytkowskie.

Chełtyś ja wynagrodzić? Lubi za-
raz solidnego bankiera, który wnetkie
pitaci swoje cługi i nie chciałby być niko-
mu nic winien, nawet własnej żonie. —

Morwa.

No, no, nie rartuj; tylko doradź, co ku
prze. Ty jako jej kuzyn, znasz lepiej
jej gusta, więc powiedz, co mi mogł bym
jej zrobić najwięcej przyjemność. —

Skrytkowskie.

Co? — Pocatuj ją. —

Morwa. (wtajem.)

E. kiedy z tobą miemoina mowić
na serzyjo. —

Goryphorowski. (idąc za nim)
No, mój kochany, co mi nie być przy-
jemniejszego dla iony kochającej swoje-
go męcia — jak.

Morwa

No tak, ale nie przypuszczam przecie,
że ja imierem ciekaw, żeby prosta-
tować moją ionę. —

Goryphorowski.

Wiesz co? myślisz jej kupić? —

Morwa.

Ja chciałbym coś a brylantów.

Goryphorowski.

bagatela —

Morwa. (ucieszo.)

Możę sobie bez struputej powolić
na taki abetek, bo i teraz w trakcie
robienia holosatkowego interesu (siadaję
Treba ci wiedzieć, że zakupiliśmy na
współkę z Grubalskim ogromne pre-
stanie lasu - dwieście tysięcy lasu
morgów - fu bajecznie niskiej cenie,
bo to w okolicy górystej, gdzie nie ma
ani dróg, ani stajen.

Grzybowski.

Y to naprawdę dobrym interesem?

Norwa

Ala ciekaw, - bo widzi Grubalski
wynachod w Wiedniu, że tamtejszy rząd
prowadzić kolej - orestanden?

Grzybowski.

A! - to znów coś innego. -

Morwa.
Pomyśl sobie, co to za świat w in-
teres. - Dostawa pogon, ludzka nieś-
cie postawimy kartaki i bedriemj eks-
filoatomai lasy na gruby kamien. -
To ter utofitem w tym interesie fra-
mie wyszystkie i moje i moze bli-
jentow napritaly. Tereli nam sigunda-
a udae się musi - zyskamym milionym.

Proryphorowski
Dominuowab.

Morwa
Otoż widzie, jako pryselu milioner
chciatem mojej emalii najdrozkiej spra-
mie odpowiednia niespodziankę - i al-
tego wybratem się do ciebie, żebyśmy
poculi razem do jubileera wysunali
coś odpowiedniego.

Proryphorowski.
A toż trafis jak kula w celot, bo ja

na brylantach znam się tyle co kura
na pieprze. —

Norwa
Ale przynajmniej dodasz mi gustu —

Grzybowski

I na tym punkcie jestem jak ty —
na rogu. Poprosz Grubalskiego —
on ci najlepiej doradzi. —

Norwa

Prawda ma słuszość, Grubalski!

Grzybowski

Ona się prawie na brylantach

Norwa

I ma gust, jak małżonko, doskonałe.
Ale mógłbyś mi lepiej poradzić. Wstajesz i bierzesz
kapelusz / Pojść zaraz do niej. —

Grzybowski

Widziałem ją właśnie przed chwilą;
jak wychodziła do kościoła Panny Maryi. —

Morrwa. A to doskonałe. —
Laurellam tam na mę i pojedziemy do
jubileja raiem. Dowiedziemia więc; ja tu
nie zastęgu wróc. — (idzie w głąb.)

Scena. 2.
Cis i Julia.

Julia. (złoty, smutnie smutnie)
Gdzieś to mój męciutki tak spienione?

Morrwa. (smieszny.)
A to ty amielka? (wracę od niej i całuję
ją w rękę.)

Julia. (śledząco sprzymierzenia)
Gdzie ty idiesz?

Morrwa. (j. w.)
Ja? ja tego tu - do tego - do hanow. —

Julia.

Przeiś mówileś mrożej, że sobie Pius
srobik rekreać. -

Morwa

No, tak, ale widziś wypadł nagły in-
teres. .

Julia. (ciężko)

Co za interes?

Morwa.

Jaśnie ci tu powiadzić: - No interes

Henrykowski.

Przyszedł nam telegram. -

Morwa.

Tak jest, bardzo namy i dlatego daruj
aniotku, ale muszę iść, bo to nie
niecierpiąca zwłoki. No, do widzenia.
(cały ja wróto, potem idzie iżgnai się
z Henrykowskim, stopem po prawej stronie
na przedzie i podaje mu rękę mor.) A nie

wygadać się smygodkiem. (o zony.)
Dowiedzenia aniutki! (wychodzi głośno.)

Julia. (zaciekawiona mocno)
abliwa się do Fryfłorowskiego.)
Czemże mać się nie wygadać? —

Fryfłorowski. (zmiśrzony)
Co? ja? kiedy?

Julia.
No, no, nie udawaj. Słyszałam przecież wyraźnie, jak Felis' odchodził
szeptając ci - a nie wygadać się smygod-
kiem.

Fryfłorowski
Ależ dawato ci się.

Julia.
O! nie, nie - ja mam ciętkie uszy
i słyszałam dobrze. Wiesz o co to
chodzi? —

Krypkowski.

Ale o nic - drobnostka. -

Julia.

No, to tym bardziej możesz mi powie-
dzieć. -

Krypkowski.

Aleś nie bądźże taka ciekawa - bo
ciekawość pierwszy stopień -

Julia

To wiadomości - a ja właśnie chce
wiedzieć koniecznie - no, mój drogi,
jako mnie kochasz. - (idzie za nim prosi)

Krypkowski. (zaniepokojony)

Czego chcesz? -

Julia.

Hebys' mi powiedział o czym ci Feliks
mówił? No?

Krypkowski

Precież ci mówiłem już, że dostał

telegram. -

Julia.

Alc jakki telegram. - Mnie jakie zte
nowiny - ? co ?

Grochowski

No, niby nie najlepsze. -

Julia

Jakie? jakie? powiedz. -

(S)

Grochowski.

A! jakas ty nudna. No dostal wie-
domosc o bankructwie jednej firmy. -

Julia

To go tak raklopatasto ?

Grochowski. (mieszanie)

No, rozumie sie, bo premier idzie pomiec
jakie pewne straty pieniezne. -

Julia.

I more bardzo wielkie - co?

Grzyfkowski
No, tak wielkie nie.

Julia.

O, nie, nie, mi powiedzcież mnie. Ja wi-
działam, że Felis był taki zmiesz-
any niepokojny. -

Grzyfkowski (zakłopotany)
Ależ zaręczam ci, że to nie tak wiel-
kiego. Aż

Julia.

Wiesz dlaczego? Felis robił se z tego sekret
przedemną?

Grzyfkowski (namydlając się)
No, bo nie chciał się martwić. -

Julia. (nieśladując go)

Biedny Felis! A ja go jeszcze tyle kocha-

to wam w ostatnim czasie. Wp ta
willa - czy to było potrzebne? powieć sam.

Grzyfowski.
No, tak zawsze to narabytowa.

Julia. (z determinacją.)
I bardzo. - Ale ja wiem, co zrobić - (ziada
i pnie.) Podam zaraz do garet, że ta willa
jest do sprzedania. -

Grzyfowski
Waryjantko, co robisz? (chce jej odebrać
karę, na której pnie.)

Julia. (Łastaniając się od niego
ramieniem.) Nie, nie, nie chce, żeby mój
mąż dla mnie i pryncypnie się ryjno-
wał. - Wynetam się willi - wzrostkiego
było tylko utrzyć mu w jego' kłopotach. -
Zaraz - jak się to pnie. (prze i mowa.) W. W.

z komfortem władzom —

Suryptowski. (z n. s.)

A to m sobie piwa nawarzyt. Co tu
teraz zrobić? (siada i slychaj ożornak.)

Julia. (wstaje i idzie do okna.)

Włos' idzie. (daje kartkę Suryptowskiemu)
Mój Kochany, dohońier to za mnie — i
poslij radar do której garety.

Suryptowski

Dobne, Dobne — (mnie kartkę i słowa)
do kłaneni.

Julia. (biegnie ku oknu.)

Wto to być' może? A. to Wsibiriska-
(uciekona)

Suryptowski. (wstaje)

Ta bajraktka.

Julia.

Wto? ona bajraktka? To jej nie znasz
chyba, gdybys' ją znał bliżej. —

Grzyfkowski
Wale, zdaleka. - (idzie na lewo.)

Julia.

Takto odchodzi? -

Grzyfkowski.

Pojde wyszukać sobie parę książek
w bibliotece Felixa. -

Julia

Wszystko się już jak widzę. -

Grzyfkowski.

Jak wszystko co trzeba.

Julia

Rozmawiam z ciebie o twoich, tak obma-
wiam powieści, Probiecinę, gdybyś wiedział,
co to za msta gawędziarska. -

Grzyfkowski

Wszystko więcej, dla ciebie, co tak cię bawi.

z dokładki zamiast dowcipu

sha, to taka lotka nowiu. —

Julia. (mariona)

Ludwika! —

Grzyphowski (śmiejąc się)

No, no, już nie mówię — Uciszam —
Dobrej zabawy. (wychodzi)

Scena trzecia.

Julia Wierbińska. 4 — pojaw. Aurela

Julia. (ujmawszy Wierbińską w rękę
ca i głąbi buzi do niej uśmiecha) A! pani
Wierbińska —

Wierbińska (patując w powietrze
Julia) Tak się masz moja droga. —

Julia

Gdzie to pani się obracała, żebyś się
my tak długo niewidzieli? +

[88]

Wierbińska (wiadając)

Oj! tam na wsi — w krowach, gdzie ma
własem mrowie, nudziłam się śmiercią.

= elst z dośledzeń (2) (bzd w K, pierw.)

nie. Ale bo te ludzie - niekiedy reka bo-
ka broni. Nie masz pojęcia - on prostak
bez wychowania, a ona pyta się o rana
do wieczora, że uszy boli. To też uciekam
z tamtąd, że się aż kurzyło zamma. Wro-
ciłam już przed tygodniem, ale musiałam
przeprowadzić się, urządzić sobie miesz-
kanie, więc nie mogłam zaraz być u
ciebie (ogląda się). Ale wy tu mieszka-
cie, ci - co to za wspomniana rezyden-
cja. -

Julia

Prawda bo to panie jeszcze nie byłeś u
nas, jakżeśmy się przeprowadzi. -

Wiesłowska

Ale to istny pałac wózek. - co za przepych
jaki sztyt. -

Julia

Ma panie rację, że sztyt. za wielki.
jak dla nas. To też mamy zamiar porzą-
dzić tej willi.

Wiesłowska

11.

Takto? Przecież dopiero ja nabyli?

Julia. (zakłopotana.)

NO, tak; ale widzi pani, interesa mojego
miał nie idą teraz tak świetnie. —

Wacibinśka

Gdyby sobie moja kochana — maś twój pie-
ciś należy do pierwszego bankiera
w mieście — interesa jego idą świetnie.

Julia

To prawda; ale teraz podobno coś się tam
popręło — ma jakieś straty pieniężne. —

Wacibinśka (wystraszona.)

Co ty mówisz? Stratę pieniężną? Z jakiego
powodu?

Julia.

Przyznam się pani, że nie wiem dokładnie
co się niefortunnie stało — ale widzę,
że mój Felis bardzo czegoś zakłopotany;

podobno wslutek konstrukcji jakiegoś
firmy zagranicznej - czy coś takiego

Wscibinska.

Czy byé' moie?

Julia

Tylko niech to przyjamie zostanie

3

Wscibinska.

Ale moja droga, przecież mnie znasz.

Julia.

Katego widzi pani musimy się zgodzić
i ja chętnie wyrażam się tej woli: pro-
stotności nawet moje wyrażenie proste.
Daję, gdy tego będzie potrzeba, byleby tylko
pomóc biednemu Feliksowi. -

Wscibinska.

To bardzo ładnie z twojej strony, bardzo
chwalebne. Prawdziwa i cicha heroína.
Pozwól się ustatkować za to.

Julia

O pani, (patuje ja) Ale niechcie pani sia-
 Pa-bardzo proszę. Nu, tam - tu - tu -
 na Manafie - tu będzie wygodniej -
(wiadą przy niej świszczące zaryki) Muz się
 fmeier nacieszyć farną, zagadać za
 wszystkie czasy; tak dawnośmy się nie
 widzieli. Co tamstychoci w świecie?

Wstępnika

Moja Droga co ja wiem? Ty wiek najle-
 piej, jak mnie całą świat nie nieobcho-
 dzi, ja i je tylko Damoego Dawcia i nie
 menam się w cudze sprawy, a choi
 tam czasem coś obije mi się o nny
 przypadkiem, to nie lubię tego powtarzać
 bo ty wiek, jakie to bajarskie to nasze
 miasto; utomik prawie stoiło, a po-
 tem s-igły robią wity, jak n.p. 2 to
 biedna Grubalska -

Julia. (paucosarionna.)

No, czy się stało?

Wscibinska.

Takto nic mi nie wiesz?

Julia. (przysunąwszy się.)

Nie, a nie.

Wscibinska.

To być nie może. Przeciwiec całe miasto o tem
mówi.

Julia

Nie mi się wydaje. ^{czy} Wscibinska co mi mówi?

Wscibinska.

A! Powiadam ci: niestworzone rzeczy.

Julia. (prysunęła się jeszcze bliżej.)

No, no, czy takiego?

Wscibinska.

Tylko proszę się zretrować, bo ja nie chcę
tabym nikomu służyć.

Julia
To się rozumie. No więc co, co, mówię?

Hsiebinska.
Wien zapewne, że tam przed kilkoma
tygodniami przybyło coś małego.

Julia
Tak, tak - syn - mówił mi mąż, że
grubalsza jest ogromnie urodzaju.

Hsiebinska.
Otoż właśnie mówią ludzie, że niema
znowu tak bardzo z czego się radować

Julia
Dla czego?

Hsiebinska.
Takto dla czego: moja Kochana! Tyle
lat żyła ze sobą i nic nie było, a i tu
nagle - Przecier cada się nie dzieje.

Julia.

Wiesz pani przypuszczam?

Wscibińska. (zgrozliwie.)

Ja nie przypuszczam - ja tylko pow-
tarzam to, co ludzie mówią.

Julia. (zoburzeniem.)

Ależ to jest potworne, niekremne mo-
wić coś podobnego.

Wscibińska.

Pracoda? - i mnie to także ostrożnie
obunęło. Lubię znoun z drugiej strony
tak miedzy nami mówiał, to ludzie ma-
ją po trochu racji.

Julia.

Takto?

Wscibińska. (przekonywająco.)

Przypominam ty sobie, w przeszłym ro-

Na tego młodego oficera - tak będzie to-
mu 10., jedynasćcie misiecy -

Julia.

Owie tu jeure nie było wcale. -

Wscibińska

A! prawda, że ty tu jesteś od niedaw-
na. -

Julia.

Wiesz co? ten oficer? -

Wscibińska. (przymiarkując)

Owie był wtedy taki jeden oficer (baro-
przystojny, wysoki, blondyn, w oficerackich
który jej asystował wrednie, ale to powia-
dam ci wrednie, na koncertach, na spae-
rach, w teatrze, wrednie i tak mowa było
widzieć razem - Terdili nawet we dwój-
ce miało zakrytą dozwolę. -

Julia. (przerwanie)

Niepodobna!

Wseibińska

Jak cie Kocham. Widzi tam foreiner na
słonecznym wycie. Wracam właśnie z proscio-
ta, gdy w tym tuż koto mnie przejeżdża
w przedzie jednokółka, a w niej mignęło mi
coś; jak Grabalska i oficer, który wła-
śnie rzucał girandola. Nie byłam
jednak całkiem pewna, czy to ona, bo
dorozka pędziła szybko a i nie lubię mi-
siego posgodać nie stawać więc sta przecho-
wania się poszłam za mną drogą ku
ementarowi, gdzie właśnie dorozka spę-
sta.

Julia.

No, jeżeli na ementar. —

Wseibińska

Toby jeszcze było mi - prawda? Har-
demu wolno wiedzieć niebosweryków,
nawet w towarzystwie oficera. Ale stu-
chaj co się dalej stało. - Liadam ja sobie

Kto rooatki i ciekam, jak beda wra-
cai. Ciekam, jak godziny, godziny - dwie go-
diny, a i tak jak niema tak niema -
No, przyznaj sama, ze jak do mnie bos-
cytrow. to troche za dlugo trwata ta wryta.

Julia

I nie wrocili male?

Wscibinska

Dziwne to samego wieczora - patne, ja-
da. Bylo ju tak ciemno, ze by byly m. i. b.
nieformata; ale dorozkon zatrzymat sie.
fmy rogatke, wstanie pod sama listarnia
i wtedy przekonałam sie, ze to byla so-
lotnie ona. - (wstaje.) No moja kochana
kto takie daje ludzicom powody do gada-
nia, to potem nie dziwne, ze m. i. b. to
i owo.

Julia / przemyslowa /

To dziwne - gdyby mi to kto inny mo-
wil - nie wierzylibym nigdy.

Wszystko

Albo to tylko to jedyn. ² brze skłony
gdybym ja chciała mieć, co wiem. Mi-
kom fajerki na fajerki, to widzę, co się
daje, - Ale nie lubię bajeł robić. Co mi
do tego - mił hardy robi co mi się po-
doba. To mnie tylko gniewa, że ten
ma taki ślepy na wszystko i cię go
jeszcze, gdy widzi gadłów krecochyk się
tę swoją magnifikę, który pająk
sery i komplementy. A jej to graj, bo
sama mi się przyznała, że woli u siebie
drucim merury, niż jedną kobietę, bo
powiada, że a kobiet to tylko obmowa i
nie więcej, jak się kłóci, tak mi to sa-
ma nigdy nie powiedziała. To ten stary
się tam do niej, jak młody od miodu.
Swoją męską także tam zachodzi. -

Julia

moj mar... ^{co innego, bo} ~~moj~~ ou mar Grubalskim
jakieś pismie i interes

Wscibinska.

Tak, oni wszyscy umieją sobie wyrobić
jakieś interes, gdy idzie o oszukanie iony.
Mój nieboszyk mar, miło mi tam te-
go pan Brój nie pamiata, takie bractwie
na interes, gdy dowiedzą jednę z moich
przyjaciółek, — i co się pokażę, że to był
romans formalny.

Julia. (zmięjać się)

Ne przypuszczam panu freije, że mi-
dy moim mężem a Grubalskim.

Wscibinska

A kto niby tam wie, Takim za żadnego
nie pomyślała. Ci pastuchni nie na me
mierzają i gdzie im się da to mówią.
Ne wiem dlaczego Tioj mar miałby
być lepszym od innych iotań, że
znał ją, kiedy jeszcze była panną i

rošnie tam o tem morionu. —

Julia / ramiejskojone /
Co morionu?

Wsiwistska / stakejscrannij

Ja. nie wiem, ale powiadaja, ze tam
cos' bylo miody nimni. —

Julia / stakejscrannij /
A! to by bylo fudle, sekarsnie, zeby ona

Wsiwistska / pidie ra nia /
Co sie tu Drwici' moja Prochana, wy-
crajnie aktorskie drucio, chorato sie
to to sa Kulizami, a wiec jak to nieraz
bywa w teatne nie tneba ci mowic!

Julia

Jakto? Gombalska byta aktorka?

Wsiwistska

No, ona nie, ale jej rodzice, to pre-

14
ciwi nie sekret. - Onaby się była tak-
ie może na aktorke puseła, gdy-
by się stary grubalsi z nią byt nie
orent. - Twój może nie ci otomnie
moist. ?

Julia

Nigdy. - Nie a me nie wiedziatam. -
Ale jeżeli tak, to proszę Felicia,
ieby melymat w tym domu. -

Wierbicka. / figura /

Tylko nie moist, ie to idemnie wyseto.

Julia.

Bada pani spotażna. -

Wierbicka

Pro ja nie lubie miesiac się w m'oy-
se sprawy. i jeżeli ci to powiedzia-
la, to tylko z rygalnośc' ci dla ciebie,
jak Pawcia Hobson. / caty ja /

Julia (patując po tacie)
Dziękuję pani. -

Scena 4.

Skłomowski - Wscibinska - Julia (potem)
Honorata

Skłomski. / na werandzie z ot-
wartym parasolem - czerstwy - umiark.
choć siny. / Bagatela - jak tu niema
być denar, skoro się kobieta tak oatuja
(składa parasol.) / Długa pani Dobrodziejka
(dejmując balon przy drzwiach) / Nie ma tu
moreł kobiet.

Julia

Wszakżeście państwo rzecem myśli na
miasto?

Skłomski

No tak, ale moje pranie jak rzecy
tarcie o szklep o szklep za to wypra-
wa, wybierai prebierai, targowai się.
tak mi bratko ciębie ciępliwosć

i doapnalem sobie escharem do handlu
 na lampowke. Po chwili wychodzę,
 patnę, sukienki nie ma; przepały jak
 kamień w wodę. Byłem pewniutki,
 że idę już w domu zastane, a tym
 czasem drzwi zamknięte. Pannę powoli,
 że tu zachłam.-

Julia

Bardzo proszę / to wsiwinskij przedstawia
ję Klonorowskię / Pan Klonorowski oby-
 wateł ziemski.-

Klonowski, Kłaniając się

Były - były - pani dobrodziejko, bo te
 raz ja się już całkiem na mienieru-
 sha przekobitłem. Nie ma jak miast-
 to. Na wsi n.p. na taki dom siedzi w
 domu i kłopoty prawię, a tu panie na-
 losze na nogi, parat nad głowę i
 spaceruje sobie po gładkich chodnikach,
 jakby nigdy nic. / spokojnego wiodzenia

zou. A, stoś i moja pępow'e - oj
widie będzie bura. -

Honorata / mwa, przyjemna, z ucy
nutem ale delikatnie, serdecznie. / Lorinczku,
bój się Boga, coś ty nam narobisz?
(Lytwaawa Klonowski z ioną rozmawiają niew
w głębi, a Lalia z Wierbiniaką po prawej
z furda - patnąc na nich mówią
do siebie pocichu. /

Klonowski:
No moja Hovlana, Dzwor lat już z cebra

Honorata
Trzeba było wejść do nas do sklepu.
Ja wychodzę, szukałam, pytałam się,
roztapi się ziemio niema.

Klonowski: (patując ja wesoło
z uśmiechem młóci.) Mały Lorinczek się
zgubił - co?

Honorata.

No, nie, ale mogło ci się coś stać; myślałam, że ci się nie dobrze zrobiło, albo konie przejechały.

Hlonowski.

Te, - te, - te, jemu czego. -

Honorata.

A coś takiejnego - w ten miesiąc taki ruch, taki kłopot - i dlatego jemu ten sen. - Przekładam cię z Tecią po wszystkich ulicach, aż przebieżam do Kości ciał.

Hlonowski. (ciągnąc ją za rękę)

Biedactwo moje

Julia (wychodzi na lewo)

Przyjść Drzewi zaraz karze podać herbate.

Hlonowski (do Honory) Przepraszam

zignorować A gdzieś Teciś?

Honorata.

Posta nie przebież - zaraz przyjdzie. -

Ulonowski. / To Wci bińska. /

Pani pozwoli sobie przedstawić, moja.

Honorata (ucienona)

A to pani. —

Wci bińska (coronier z wybu-
stem radzi.) Witam Kochana panią
(caluje się)

Ulonowski
Jakto? — Znaie się panie?

Honorata.

To własnie Loricortu to pani, o któ-
rej ci mowitani, res'my się poznali w
Ros'ciele, co mi to mijsca nastąpiła
w tawie.

Ulonowski.

A! a! To, to pani, mojaiona naskwa-
lić się pani niemożer za te gneur-
nosć. —

Wci bińska (skromnie)

chły brze! taka bagelela -

Honorata

Ale to trzeba pani wiedzieć, że ja sobie
zofio chorobie, tutaj jeszcze ostabiona
ze się na nogach długo utrzymać nie
mogę i gdyby nie pani byłabym zem-
stała w tym łóżku jak ośmiem w pa-
cierze. - O ja pełni tego do śmierci
niezapomnę. (wyraża do niej ręce.)

Wscibinska

Pani Droga! - całuję się z wdziękiem.

Klonowski (całuje rękę
Wscibinskiej) I odemnie prawił sobie
pani złoty podziękowanie za moją
Honoratę. -

Wscibinska

Ofer nie ma za co, Kochany panie
(wiadzą Klonowsy przy tobie Wscibinska
obok - do Honoraty.) Coi? Panstwo już

WA = Sykacp i ...

stysłom pmenisłis'cie się na statku do
miasta?

Helonowski.

A tak pani bżiko. - Pros nam teraz
wprasz' na stare lata. Guegotnij Hlo-
nori, ty na ja za reky - a druga głanre
po głanre, bo to biwactwo nasierowato się
nie mato, pmer cate życie; połowę por-
tuny jej wadricom -

Honorata (nazemowana)

Josierku, facier i ty -

Helonowski

Pomriadam pani od switu do nowy na-
nowat, i to tak trydziści lat takiej
Deptaniny - że do kościota miora
mi było czasu. - No, to teraz miy
jeń sobie (głannae ja) Dnuyerkło na
pisciatas i na kucias, bo ona
to ludi -

Honorata (nazemowana)

Lorietku! -

Skłomowski.

No, no, nie mak ^ztego wstędnic;
ty ty gotobuśko mija (catuje się).

Honorata (rarenowana wstędnica
na Wacibinska) Lorietku, ktoż widział.

Skłomowski.

No, no, prani się mierzorsey prucier-
franda? Dny ten utrapionem, gospo-
darstwie prani ośrodku, to nawet i
tego sobie nie zawsze można było por-
wolic. To też rad jestem, że się raz już
słytem tego kłopotu, Głazdostem, pa-
nie wies, kapitałik nłakomatem
u prana Morry i bedriemy sobie
byli z procentem jałm prana Proga
kapicern. -

Wacibinska (pramekologiona).

Pranstwo stryli suć; kapitał n

pana Morwy.

Klonowski

Jak, na sześć procent - to wcale nie
ile, jak nadzisiejsze erasy - prawda?

X)

Wcibinska (bardzo dobre, Ale)

Co do mnie, to pragnęłam się panu
Dobrodziejowi, że wolałabym się kon-
tentować mniejszym procentem
a mieć większą pewność.

Klonowski

Jakto, więc pani sądzi -

Wcibinska (zignor.)

Ja mi nie sądzi, natomiast Boie,
bo pismo święte świadczy, mi sądzi a
nie będąc sądzonym.

tej kwestii
brak

[Klonowski]

X od tego tekst z nadeptaniami (3) - z pierwszym odwołaniem - nadeptaniami (3) i nadeptaniami K, który jest już
poprawiony! [nadeptaniami - 2-gi etap]

Prezjer pon szorna -]

Wesibinska.

Pan szorna jest otowickiem najzacz-
nijszym, najczciwszym, godnym
czcienia.

Szlomowski

Tak ^{przez siebie} wyszy mowia, i dlatego powie-
nytem mu [mój] majatek. -

Wesibinska

Ale mniejsza chodza po ludzack
panie Dobrodziej - i na lepszym ^{czciwie}
woga firmowac się może. -

Szlomowski (zafasowany)

To frauda, na razie nie brygnato mi to
do głowy. [to, proste]

Szlomowski

Niechaj lepiej bylo dac te firmiada
do rasy umiednosci.

<To more by i lepiej było>

Klonowski

Tylko jest to upozorowana przedchorwacka -

Honorata

<Poceni, uuu ze

Jestt jeszcze warty powiad, Tenia za
mał i dzie - trzeba dać posag. -

<inea słowiane>

Klonowski

Prawda nie rzy pretelst

[Bo]

Wcińska

Podobno [wstanie] idzie za mąż.²
w istocie

Klonowski

Ale, tak jest. Za mianem sub.

Wcińska

I za kogoś jeżeli wstano wiedzieć.³
wobec dobiegła (3)

Klonowski

Musiata pami cytal o nim, bo
to i ngaretat stato, ze słowyt te

Ale? To chyba pan mi mówi o innym
jakimś Prusimskim. To nie ten.
Wojciech Łobkiewicz (4)

Wsiwińska

Także mi ten? Brunet - smagły
z pięknym tu nosem.

Honorata

Wista - ma piękną. -

Wsiwińska

Wno! to ten sam.

Klonowski

Y pan go zna Dobrze?

Wsiwińska

Czy ja go znam? Nynajmniej
przeciwko pokojowi i byt kole
go Pawia.

Klonowski

Czy to za Paweł?

Wspomnienie.

To mój siostrzeniec, najdroższa pamięta, po mojej śmierci siostry, która na smierć niecierpiła, więc po-
wzięła go mojej siostry - mój mój -
Natalio uważaj nad nim! To też
uważam nad nim i uważam do-
tąd, pamiętam, jak ośm wylotów i
wychowań, go podług przykazań
boskich i ludzkich, że zchłonię-
tam w niebieskie morze być dumnym
i wielkim, że swego jedynaka.

Honorata.

Czy ten pan Karoluk z tego ro-
bit?

Wspomnienie.

Wspomnienie mówię, bo pamiętam
dno, że wam kroki w kroki z nim
podróż, że wam, czy mój to ob-

Chodzić mogło, ale z tego, co miem,
mogę panstwu powiedzieć, że to jest
człowiek najniemoralniejszej lampart.

Honorata. (z twogd.)

Stynym Łosiewskiemu.

~~Klonowski~~

~~Pani Dobrodziej, ta to on schizja i
pagata odrocznic niemnie. -~~

Wuibrinstka.

Po całym świecie nicar w domu go
mi było i wracał dopiero nad ranem.
Z powrotem myślałam, że to Pawcio
tak mi się wymyśla cihaorem, bo
proszę państwa różnie się trafia mi.
Wszystko młodzieńcy i najłepszego się przykła-
dy zepsuci mogą. Oto! Ota przesłanianie
się i żeby mi tego niewinnie nieporoz-
umieli, mieniem przyspywałam przed

jednymi i drugimi drzewami wstę-
powoły prosiła.

Skonowski

Takie pomysły -

Huśbińska

Co i przekonana się, że ślady stóp
były równe tylko pod drzewami tego
pana Podzińskiego.

Skonowski (marstonowy)

Kalibóg nieom własnym nie wierze.

Honorata

Taki się wydawał obny, formąny,
przysłoty. -

Huśbińska

Ala to jeszcze nie. Trzeba pamiętać
wiedzieć, że ten człowiek nie jest
już wolny, że ma zobowiązania

względem innej kobiety. —

Honorata.

Co pan mi mówi? Słyszysz Honorata?

Wasiłowska.

Maam dowody same na biatem, raz bowiem
w czasie jego nieobecności przyszedł list — pis-
mo było dobre, i paskiwał że sponieważa się,
a że już nie raz takie listy przysyłał do
niego więc dla przekonania się powołałam
zmuryłai sobie.

Honorata.

Lakło? Otworyłai pan?

Klonowski.

Cudny list?

Wasiłowska.

Wiem, że to było niewiarygodne. Ale Pan
prosił mnie, bo to było o mojego
Pawła. Chciałam poznać od gruntu

celownika, który przebywał z nim
pod jednym dachem - i' Dobnie zrobiłam,
bo co ja się tam nie nadomniadywałam
z tego listu! Chyba panie! Powiadam
panstwu - to diament cały można by by
to z tego stworzyć tragedję nawet, jak
ta panna tam lamentowała, robiła mi
wynuty - powiada - zabije mi moje
srebrze, moją młodoc'ę, powiada, młodo.
Otoś' mnie nadomniaderonog i tygiace
podobnych rzeczy. -

Honorata

Słyszysz Józefku?

Horowski.

Żeeli to wszystko prawda?

Wierbińska.

cham ten list, pokazę go panu, słońce.
Tam go sobie, bo chciałam na mocy te
go listu wyprosić mi miękkości.

keby niegorzał mi mójego Pawła -
i mirarował swoją obecną, czystą
atmosferę mojego domu, - ale na
swoje nie wiem więcej.

Scena 5.

Ilonowski - Ilonowa - Wscibinska
Grzyflickowski (przez) Julia i sta-
raczy - (przez) Grubalski.

Grzyflickowski (a zaskoczonym
umieściem) Progo tam pani Wscibin-
ska z takim zaprzętem obrabia?

Wscibinska (która nagle mowa
ta mowa a elektryzowana tem zaprzętem
- teraz stawia się a godności i mowa
iona) Mój panie, bardzo prosię, ja nie
mam wyrazić nikogo obrabiać. A je-
żeli co mówię, to na peronach podsta-
wach.

Suryjskowskie:

Na któryś bym jednak nie zadziwił mi-
komu nie budować. -

Wasiłbińska (u.s.)

Imperytynent (odchodząca praca.)

Suryjskowskie (Wasiłbińska z Kł.)

nowskim.) choje unanowne państwo -
(o Klonowskiego) Zabie tam pisan-
(nata po czechu.)

Wasiłbińska (o Klonowskiego)

To właśnie pomyślisz i odradza tego
sodowny ka

Julia (młodzie z lewej i drugiej)

Drzwi mości ciasta w koszyku - sama
stwierzy z łaz, na której filizantki z
herbatą i jednym z kawa.

Jest herbata. - Nicie państwo por-
wola (zaprawę by uciekła koto stół na
którym stawia filizantki) do Wasiłbińskiej

A dla pani Haroka, bo wiem, że pani nie
amatorka herbaty (stawia przed nią filiżankę)
z koźmunkiem, jak pani lubi.

Wierbińska

O. Dziękuję ci.

Julia

Mnie dodaj trochę jeszcze smietanki?

Wierbińska

Uspokój się - jesieli takka

Kapineczek (cały)

Julia

Ory do syć słodka? Mnie całkiem jeszcze?

Wierbińska

Żawalatekto

Julia

I może babki do tego?

Wierbińska

Odobieranie -

Julia. (do Monowickiego)
No, a prawnie - bardzo proste - bez
ceremonii - jak u siebie a ty już
wiesz -

Grzyfłowski (z niemieckim na-
śladować Kierbińskiego) Probi'musie

Julia. (cicho)
Dajże pokój pastuchom - (chcesz się
sobie przygasać obojętne Grzyfłowski -
gdy sprawnego młodzieńca Grubalskiego)
A pan Grubalski!

Grubalski (twarz spalona - rękę
i mowa rubaszna, ubranie jasne więcej
wygodne, jak modne - szorstkie prze-
ciw.) Sługa miłości. -

Julia.
Czy pan mały czy herbaty?

Grubalski
Ciepłe ręce, ~~nie wiem~~ bo ja tu
i z jedną i z drugą

A: myślenie własne
własnie przyświeconem z wymowna
mi do trochonej pami. (ziada przyświeconem)

Julia. (ziada przyświeconem)
z wymownami.

Grubalski.
Tak, tak z wymownami, że pami
nie była jenow takawa robawy
mojego infantu.

Wierbińska. (brakujące
cało.)

Julia. (Młodo.)

Wie wiedziatam, czy już moina —

Grubalski.
A moina, moina, id moina moina
ina, bo moja Robienna, nie robi z tem
stugicki cecigeli. Mar, dwa i już. A
deliboz, powiadam pani do budziejko —

jest co zobaczyć - chłopak mi mę-
 jące osiem tygodni, a już tyli-
 obnym prawdziwy - i tulliwy jak ży-
 we srebro, że sobie piastunka rądy z
 nim dać nie może - a mądra besty-
 ja, powiadam państwu, że coś nad-
 zwyczajnego. Mnie już formuje dosko-
 nale i zaraz się śmieje, jak mnie zo-
 bawę - jak boga kocham. -

Levytkowski.
 Dziśny chłopak. -

Gubalski (mówiący.)
 A gdzie go pan widział?

Levytkowski.
 Przedwczoraj na plantach ~~przed~~ w no-
 sekcie, wykupam portret ojca. -

Gubalski. [j.w.]

Jak pan znajduje? A i mui rownie mówią
ie do matki podobny. - Ciekawym jak też pan
dobrodziejka osadzi - (suka w kurni.) Mam tu
również jego fotografię -

Julia.

Pan go już fotografował?

Grubalski. -

A jakie. Wziąłem go kiedyś i przetrzymałem
do fotografii. Lecz ona się rozryła,
jakkby wiedział, że to tak trzeba. - Tylko
już odwrócił z ciemności - O! - patrz
pani. -

Julia.

Aręwyscie, jak na sam tydzień? -
(podaje fotografię Hlonowskemu.)

Hlonowski.

Na psa wrok - (podaje Honoracie.)

Honorata

Coś nadwyraznego (Daje Wacłowski)

Wacłowska (ogładając foto-
grafię brata poranka i oddaje Grubalski.)

Grubalski (odebrał u fotografii
chowa ją) A co mówiliście ostatni
Grubalski jui Domiergo. Macie teraz
Ławstydritem was wyetnicz-i-meia
jani takie.

Julia (marion)
Panie Grubalski. —

Grubalski

Nie rob pan sobie me z tego. Macie
was jenore. — Pan big na każdego Taskow.
dobawyciu jak nam wtedy będzie wesoło.
Bo nie ma jak dzieci. Wrenajcie mi
praislow, i gogby mi kto dał sto ty-
sicy, to by mi niarobit takię frajdy

jak to malenstwo. I nas teraz inne
rycie, jakby kto stowca pismem garc-
ciom do pokoju nasypru, a jak to
bobo rawnie siwogolii, to sie az tu
(pokazuje na serce.) cos' robi ad radosci
jak Boga Horkom. (moiri to mowidom.)
swierapac slusky, by - a potem weso.
To teri mojej babie, ze sie tak spisa-
ta, kupitem francie na prezent by-
lanty, ale to powiadom nam takie
bylanty, ze kleskajcie narody. Czekaj,
sie zaraz zobaczycie. (wyprunje a tunc
ni dare fusto skunane.)

Wscibinski. (do Honoraty)
Obmydliny samochwalia.

Grubalski. (pokazuje palni.)

A co?

Julia

Wistacie pnieilome -

Grubalski.

Lobacz no pami z tej strony - o! - co za
ryci - ci woy bola. (Do Honoraty) Praw-
da? - do Heibinskiej, która mi patrzy na
brylanty, podsuwając jej pióro pod nos)
Widziata pani? -

⁴
Heibinska. (podsuwając się)
Ale widziatam - widziatam. -

Grubalski. (Do Honoraty)
Jaka moja baba zawaliła te świeczki
do teatru, to jej przypisiotki porzucenie
ja i radości; zotraciła! Dostał go
towie.

Scena 5.

Cia i Tacia.

Tacia. (wpada przez werandę, Dwo-
ma listami w reku - ubrana podobno
niewie i gotą głową.) (niecierpliwie)
Tatunićiu, Mam ci coś! (zprętniętym i
nie osoby zatrzymuje się, mruży słowa i
dygocząc mowi zacięnowana.) A! prze-

przekam - myślą tam i tu niema mi
brzo. -

Honorata / Do Wscibinskich /
To właśnie nasza jedynaczka. -

Wscibinskich. / z zachwytem /
Ojciec Honoraty! Co to za fresliere
ne stworzenie! - Przerót amiotku
sigmatowai. - / cały a potem do Honoraty /
Jestny cackierek. - Co by to była
za szkoda, tego amiotka dla takiego
sodomowika.

Skłomowski
Co to za listy? Do mnie? / wysieruga /
reke /

Teia. / cofajac /
Przepraszam, co do mnie. -

Skłomowski
Opa?

Teia.
Takt. Jeden od Horola, przyjeżdża ju =

to samym porządkom.

Honorata

A ten drugi?

Tecia

Ani by mama zgadła

Honorata.

No? -

Tecia (z radością)
od Tyldri. -

Honorata.

Tak? - od Tyldri?

Honorata

co to za Tyldria?

Tecia

Tatko zapomniat? Tyldria Praw.
nicka - moja gubernantka.

Honorata.

A! Prewnicka -

Wscibinska

Prewnicka?!!

Honorata

Pani ja snan? -

Wscibinska / clanta Honorata

ratę za rękę i mówi do niej na boku
(nauskiem) To właśnie ta, co do

niego przysłała owe listy.

Honorata / mystaczone

Co pani mówi?

Hlonowski / głównaś Teia

pro głowie, odrytuja, list) Tei

ci pise?

Teia

Je jutro przyjedra tutaj.

Hlonowski

Do nas? —

Teia

Tak, boimy się, mówili, i ona mi
to solemnie przypomniała, że musi być
na moim weselu —

Wscibruśka / o Honoraty ma-

rowana.) I spotkają się tu oko w
oko. Wybitnie się składa (zwrócić
jej uwagę)

Grubalecki. / o Lurypkowicki

Jak Boga Boham, wyprawie wam
takie chmury, że świat i korona
poleka niewdziata. Nikogo tutej =
wym ^{my} nie puszczę, jak mi Bóg mi-
ty / o Julii.) Panstwo przecież takie
nam nie od mówicie? Julia. (wymawiając uż)
nie wiem, czy ang.

Grubalecki. Julia (wymawiając uż)

O! ma! mi już przypomniało solemnie

Julia. (o Honoraty ma-

rowana.)
Przypomniało? Wtedy? —

Grubalski

A co tyłko. Według temu mnie post
godziwy, spotkaniem go idącego z moją
siostrą. Miał tam ze sobą jakas' tajemną
konferencyję, jakis' sekretne interesy.
(widząc że młode, chwytając ją) Co
tam jest?

Homota

Homota, Jeru Chwyte - Tein! wody,
Łosiewku. - (Klonowski i Homota
biura, Julia, z rak Grubalskiego - do pro
wadzą na fotel, Teia przymusi widze
twierdząc ją) Wscibinska (Wierajac nad
nią głowa) Biedactwo! -

Grubalski (do Wscibinskiej)

A czego to się jej stać mogło?

Wscibinska. (zmarzenia)

Ja wiem z czego i mogłabym wiele

o t'm mówić; - ale mnie, jak
w grobie! -

Grubalski / nagle się domy-
ślając / Aha! - może się für na coś
radosi - co?

Wscibinska / odpycha go
oburzona / E! idź pan z takimi
konceptami -

zastona spada.

Akt drugi.

Salonik. Na prawo drzwi wklamane do
ogródku, bliżej widai w pierwszej kulisie
Drzwi Drzwi, na lewo okno Dalej Drzwi.
W głębi główne wejście. -

Scena 1.

Wscibinska - Tłonowski - Honorata
/ Wscibinska z Honoratą na kanapie /

Tłonowski obok w okularach
i czyta list, czytanie nie idzie mu. Das'ć
gładko. / „K - ruciłś mi nie -

Wscibinska. / podpowiadajac
Nie goenie -

Slonowski:

Prawda - niegoenie - (czyta.) skompro-
mitowatej mnie, ze sie teraz rumie-
nie' mune, przed ciatem. -

Wscibinska.

Ale gdzie tam / zaglada w list.
Przed całym światem. -

Slonowski:

At tak, tak - przed całym światem i
przed własnym sumieniem. -

Honorata / niemajac by.

Przedawka.

Slonowski: / do Wscibinskiej

Spam' jesteś pewną, i to o niego
pytane? -

Wscibinska / podajac mu

Reporte / chek pon preciei adres. -

Skłonnoski / patny na adres.

Nie, Dalibóg, to niedowowierzenia - ten
Kerol - myśny w niego wierpli, jak
w Boga - a tu tymczasem. -

Honorata. (prawa.)

Taki zawód. -

Wciśbiniśka

Czytaj Pan Dalej - albo pan pozwól; ie
ja dokonać. - (brone list.) Gdzieś to -
A! / czyta z patosem i deklamacyją.
Te try, które wylatam w berserki, mo-
calko, raciaś, przedys na twoim su-
mieniu i spudną, przekłoniśtwo, na
twoją głowę. - Wierzećli mam Boga
w sercu i oddać się litości dla mnie,
nie odpuszczaj tej, która cię kocha, mi-
łością bezgraniczną, przepotężną -
rzuć jej choć słowo pociechy i daj na-
wieć nadziei. -

Honorata. (prawa.)

Żamieniby przenieść. -

Skonowski.

Tak, teraz ^{to} sobie przypominam, że
ta panna, kiedy do nas nastata -
była z początku bardzo wesela - rozpro-
mieniona, - wreszcie w zapowiadata, że
wkrótce zajdzie wielka zmiana w jej
życiu - pamiętasz Honorciu?

Honorata

Po prostu mi się przyznała, że za ma-
łże.

Skonowski

A potem nagle zmieniła się - zawrę-
ta filiżkowi poślatała, nie sygnata -
nie josta. -

^{Honorata}
~~Skonowski~~

Chciała się nawet trui zaparkami, le-
wiesiny ją uratowali. -

Skonowski

Ja myślałem, że to wryjalka - a przy-
najmniej, że ma matego bratka. -

Wscibinska. (z politowaniem)

A to była ofiara męskiej precyzności. -

Silonowski.

Chciałoby to być przyznaniem, że on był tego wryskliwego sprawcą - (z ironią) - ten nasz ukochany Karolek B. - a? niegodziwiec! - (ostaje i chodzi wstano-
w.) - tak zaimać nasze oczekiwania. Zaufanie. Gdyby się był dążył ka-
natki porabiał za jego męstwo, a
on tymczasem. Wrećce go więcej na
oczy widzieć. I ta pragna niek mi
się, tu także nie wazy pokazywać
z moim domu. -

Honorata.

Sylwia! Precież Lusia sama ją
zaprosiła. -

Silonowski.

To i co z tego? - To się ją odprosi i basta.

Honorata.

Aler' Jázienka! Co ona bédreka
winna? czy ona mogła przewidzieć
że on taki. -

Wscibiniśka.

I ta panna mogłaby nam coś wie-
ciej o nim powiedzieć. -

Honorowski. (gwaltownie)

Niechże nic więcej słyszeć - Nam już
teopotał (w Honoraty) Jereli chce
juz koniecznie, to sobie ja przyjmuję.
Tylko o tej sprawie ani słowa. Wdaj-
my, że nie wiemy o niczem, żeby przy-
padkiem Tacia -

Honorata. (zastępowany spiesznie)
Taci - igro? Cicho! - Dwie.

Scena 2.
Aler' i Tacia.

Tacia / w stonianym kapeluszu
z diamentami w ręku ubiega
poza szklaną drzwiami z ogrodu, gdzie
współ wesołą piosenkę /

Patnie państwo jakie słone bukie-
ty przygotować dla naszych gości.
Ten będzie dla Tyłsi - a ten dla pana
Karola - patnie po obecnym / Co pań-
stwo tedy promiesiani, zastmieni?
Co się tu stało? Co to za list taki?

Honorowski / Przejmując list
do Kieny / Takie takie list. -
Tecia / praniepokojona /
Może u Karola? - Może chore?
Może nieprzyjacie? - co?

Honorata
Aler nie, Teciuniu. -

Tecia / zagladając jej mat-
ce wory / Wier to nie z jego powodu
jestes ci tacy jacyś dziwni - co?
Tak mnie Tatula chocha? że to nie
o Karola chodzi?

Honorowski / poprzedzając

Ależ dajcie mi już raz ^{połoj} tymśa:
rolem. - Ciagle tyłko Karol i Karol.
Powinnas' go sobie teraz zapetnie
wybric' x głowy-tego p. Karola

Tecia /re smiechem/

Co? mego naneconego mamro-
cie wybric' x głowy? Co też takto nie
wygaduje. -

Chorowski:

On już nie jest twoim naneconym.

Tecia /śmieje się/

He, he, takto chyba żartuje.

Chorowski /murawo/

Nie mam wcale ochoty do żartów
i cakiem na serio ci oświadczam,
ze z tego matremstwa mi nie będzie.

Tecia /praniepotkajana na
cofot x płacem/ Placrego?

Wesibirskie.

Pro ten pan Karol podkarat się nie
godnym reki pani. -

Tecia. /sdriniona/
Karol, niegodnym?

Ulonowski

Tak. - On niewart cibie.

Tecia

Ala dla-czego? - Mateczko-co on ta-
kiego zrobił?

Ulonowska /zakłopotana na
wpat & płacem. Borek Kochany, -
jakże ja ci to powiem; - panom
się widzi - takich rzeczy nie mówi, -

Ulonowski

Co się bedzie tłumaczyć - tak
jest moja wola i basta - Łabaryj.

ci pod błogosławieństwem aj'cowskim
widzwał tego pana, rozmawiał z nim,
lub czego brni Boie, pisywał do mi-
go. -

Tecia. / placząc sucho /
Jakto? - więc nawet widywał mi
go nie wolno? Boie, Boie, co ja por-
ne niemięsiwa

Honorata
Josiurku - ona płacze. -

Honorowski.
Niech się wyptawę, będzie jej
zdrowiej.

Wscibinśka / do Honoraty /
~~Tak~~ Tak lepiej, ie się teraz wyptawę,
niż żeby miała potem płakać całe ży-
cie.

Honorowski / który chodzi
po scenie, gdy Tecia coraz więcej płacze
mówi z intrygą / E! co bedziemy
o &

starać jej słowów - One beceć,
niech sobie becy - a my chodimy.
Idzie na lewo

Honorata / patując Teię
w głowę / Teciunie, Dziecko moje -
uspokój się -

Słonowski
Chodź matka, - Dosyć tych ciutów
ci. -

Honorata,
Idę już, Zosieczku.

Wci bin'ska / stając nad
Teię / Podręczaj panu panu Bogu
i nam, iśmy cię uchroni od tego
potwora - Kiedyś będzie nam wdzięczny
za to. / wychodzi za Słonowskiego

Teia / stając coraz mocniej
Chcę onś chęć od tego Karola -
on taki dobry taki miły, taki - Boie
Boie, co ja pornę bez niego niwra

ślim, że tego nie mogę. —

Scena 3.

Tylcia i Teia ^{po tem Dwello}

Tylcia / ¹ w podróży ¹ planu

ku i drugim rembrandie - ubrana pre-
teny jokatnie, wybudowana mowa-
mówi profetycznie - nie naturalnie.

Co to? ty planiesz, Teia? / Wigie do niej, tuli
ja ramiona / Dziecko moje - / gdy Teia
nie nie mówi tylko planu ciagle Tylcia
siwy do gory. Boie, czy to już takie moje
przemaczenie, abym na mojej drodze był
ko try i czerponia spotykana wrednie?
Teia, stoż mi trochę dune, wyjaw
tajemnicę swego serca, pomiędzy twoją dawną
upiekunkę i towarzysze - co ci dolega?

Teia panuje się od planu
i nuci się się na ryje. / dch pani!
ja jestem bardzo, bardzo naciągana.
Niech

Tylwia.

Nienowes'ciem moja droga hartuje się
duża, podnosi i uszlachetnia. —

Tecia.

Och, mnie wstrząsnę i moim namię-
noynom. —

Tylwia.

O! ja to znam, ja wiem, jak toż
takie rany i zemna byt tak samo. —

Tecia.

Prawda, pani mówiłaś takie o ja-
kimś panu, co się miał z pania iść.
Kto to był?

Tylwia.

Kto on był, o tem, miłt się nie dowie-
m nigdy. to tajemnica mego serca. To
ci tyłko powiem, że ciępiatom bardo i
ciępiu dotad, że sawistne losy, rozdrze-
liły mnie i nim i ja deszaj jak tu
~~patma~~ patma, która me spiekty

pusztymy many o samostnym swierku,
co tam gdzieś w smigack potrofy. -

Aniela. / Swiergapac ze sturaz
czyn dary nazer, a spróu tego pudetka, paca
ki, torebki. Proszę ponienki, gdzie to
wynetko zanieśe?

Tecia. / Wmascapac się od Anie
li, żeby miurdziata, i pławe i obicera =
jae chustierka my. / Co takiego?

Aniela

Preery tej pani. -

Tyldria.

A! moje Dobrargi. -

Aniela. / n. 1.

Tecia / Wskaz mi Dobrargi. -

Zanieście do mojego pokoju. - / do Tyldri /
Bedziemy miénkai rarem.

Tyldria. / Wina ja namietnie
za reka / Otak, rarem moja droga. -

Bedziemy się wrażliwie powściąmangé-

Tecia. /prowadząc je na
prawa. / Opowiem pani wszystko, jakby =
to. Chodimy. -

Tylda. /patetycznie. /
Chodimy. / Idą do pierosyny do Struina na pra-
wo, skąd po zamieszczeniu rzeczy wyszedł naś-
piw sturay, a teraz Aniela /

Scena 4.

Harol. - Aniela. - /prócz / Pawcio.

Aniela / ujnowszy Harola
wchodzącego środkiem / z s / A. 'pan
Harol. - / głośno / Proszę pana, państwa
nie ma w domu

Harol.

A panna Tecia jest? -

Aniela

Panⁱⁿta także wysła

Haral.

Wysła? — A sturacy mi mówit —

Aniela

O, co on wie —

Haral. / Stodric kaptelan

Wymyje szawirki. / Alle wszyscy
zdrowi — co?

Aniela.

Zdrowi. —

Haral

To chwata Bogu. — / siada. /

Aniela / n.s. /

On się tu widę na dobre rozklada.
/ gluno / Proszę pana, panstwo nie
przedko wóca.

Haral / biorac garetę
re statę. / Nic nie szkodzi. / Chochy
jak najöturzej / eryta / zareklam

Aniela /patny chwile,
potem wstana samionami i mówi
na stronie / Gła, ja zrobiłam swoje.
 Trudno przecie, żeby go gwałtem
 za drzwi wyrzuciła. Tego mi nie ka-
 rawo. /wychodzi/

Harol. /wstaje/

Jestem nareście u wrót mojego sro-
 scia. Na trzy tygodnie Tacia moją.
 Boże Boże kiedy pomyśle o tem,
 mało mi serce z piersi nie wyskoczy.
 /chodzi/ Ach jak tu mało, bogo,
 rokoszenie. A tak bytem niespokoj-
 ny przez tych kilka dni /ujmowany
widzącego Pawcia - mini wesoło
trudno /drwiąc/ Co widre? Pawcio
 tutaj?

Pawcio /ubranym serce
prochów statku mody, wzwytowego
stroju / A! Harol. - /podaje mu
z góry rękę/

Harol.

Ty bywasz w Słonowsku?

Paocio

Przychodzi tu Drziszaj & pierwszy
wizyta. Moja ciocia miała tu być
& przedstawić miie. Nie widział
jej? —

Harol

Prawdopodobnie nie ma jej jenue,
bo i państwo Słonowscy nie wró-
cili datat z miasta. —

Paocio

Bon. — zapewne na noko. — siada
wyjmuję papirusówce, zapala papie-
rosa i zakłada nogę na nogę.

Harol. siadając obok niego
No, co? Jakże tam z twoimi eg-
zaminami, zrobiłeś je nareście?

Paocio

Diabla tam. - Dwa razy siadatem
i dwa razy mnie te gągany spu-
lili. -

Harol. / smęjał się /
A to fatalnie. -

Pawcio

Ale to była intryka - rawis'e' por-
tyjna. Wryethie belfry są raicible
liberaty i' stad uwarian - mieł mose
do mnie j'isto do konserwatysty
pure sang.

Harol

Jevi myśln robic' Dalej? -

Pawcio

(Myśle & kapitałowi moja młodość,
Myśle & kapitałowi moja
młodość'e', moja młode i' i'ye 2 pro-
centów od tego kapitału. -

Harol.

Ale rozumiem. -

Pawcio.

Proszę powiedzieć - ić się

z Tyldzią? Harol.

Pawcio. / zdziwiony /
z jaką Tyldzią?

Harol.

No z guvernantką mojej siostry

Pawcio.

at sta winta pławac. - Najć mi
ty postój.

Harol.

A jednak, kiedy będzie u nas na wa-
kacyjach, widziatem, że tarites z nami
i robites do niej stodkie very. -

Pawcio.

W braku cregos' lepięgo - co miałem go
bie? na ber rybie i ralk ryba. Ale to
było at tak sobie - pour passer le temps.
Uciński Dłoni, kilka niewinny obseku

Gdek przy kucyku - parę ciutów -
ma for me więcej. -

Harol

A co' ty chcesz? Ma uciec wuj' ponienki,
to ar' nasto, ieby się satochai na
Dobre. -

Pawcio.

To też pmiładowatu mnie potem to
miłoscia, ze sobie rady i mię Dai'nie
mogłem; pisała list za listem, a wrys.
które pełne rozpawy i lamentu

Harol

A ty nieodfisywates' na nie pewnie?

By

Pawcio.

Bytlym to robić, gdyby nieobawa
ze mi którego Dnia sama na kark
słeci. W takiej weryjatkci to nie kupi
i mogłabie mnie była i kompromito
wai' wobec ciatki. Napisałem jej

wieć, że obrotne losy Ducha nas na-
raounie, że jednak zostanie jej wiernym
a! do śmierci, że ona będzie moja,
Laura, Bestyera itd itd. To widac
przekutkowato, bo od tego czasu Data
mi pokój.

Harol

Wiesz z kimież zmię się wtas'ciwie? -

Pawcio

Senore niewiem, Cotha wyszukata
mi jakas' posarną jedynaczkę. -

Harol

Wiesz Takto? ~~Wiem~~ zmię się nie zna-
jac nawet panny, nie kochajac jej?

Pawcio.

Coi to urobi? Nieb' sobie będzie
brydne od samego diable, byleby mia-
ła groze, iczym zar' już mógł wydo-

być się z pod tej opieki mojej ciotki,
która mi hością w gardle str. Nie mam
pojęcia, jak mnie ta kobieta maltre-
kuje. Proszę się ją mazać o każdy
grosz, a trzyma mnie trochę i trakt-
tuje jak żalca, bo powiada, że chcia-
łyby ciębie' ze mnie ideat mecieryny. -
Czy mówię, że nieporwała mi mięso-
remi z domu wychodzić, - jak cie ko-
cham, formalna klucznica. - Dawniej
jak ty mieszkałaś u nas, to mi było
wygodniej, wymyślałaś się swoimi dźwię-
kami i ciotka była perona, że to ty pra-
tykujesz takie noce wycieczki.

Harol.

A toś mnie ślicznie mądrót-
wiekuje ci ra to. -

Parcio.

Ja i listy Tyłki Haratem furać pod

twoim adresem, bo wiem, jaka ciot-
ka ciława, wiec batem sie, żeby przy
padkiem kiedy nie przejechał którego listu.

Harol.

Ależ w takim razie twoja ciotka
mogłaby być myśleć mieć o mnie
jak najgorsze wyobrażenie.

Pawcio

A coż ci to obchodzić mogło? Ty
przecież nie zalegasz od niej.

Scena 5.

Ciż i Wsibirńska /potem/ Tecia
/w końcu/ Aniela.

Wsibirńska /z drugiego drzwi
z lewej/ A! jesteś tu. Chodźcie —

Pawcio /idąc ku niej i całując
w rękę/

Ciżebka jui tutaj? Niewiedziatam.

Harol

(Klamajac się) Sluga pani Dobrodziejki.

— Wscibinska / Klonowscy obaj
nie głowa, bunc Pawła zaryły /

No, chodzie.

Pawcio

Ciżebka nie prawnaje? Harol P =
Winski.

Wscibinska / obaj /
Klamajam się jui. — No Chodzi-
Pawstow Klonowscy oręka.

Pawcio

Do widzenia Harolu. / wychodzi z ciżebką
na lewo /

Harol. / zam /

A więc pawstow Klonowscy jui wró-
cili, a ta głupia mi nie odpowiada.

Ja. / bierze kapelusz ze stołu i ch-
odzi za Panociem /

Tecia / wyolodzi z prawej
i ramykając drzwi mówi. / Ja tu zaraz
przyjdę po pana, jak pani tyllko ^{się} p-
biere. -

Harol / miedowany i drwiniony /
Tecia tutaj? /

Tecia / pnapawny go, bierze
do niego miedwaną i otwartymi rękami
Harol - / nagle zatrzymuje się i cofa /
Haraj pan, ale mnie nie wolno
mówić z panem. -

Harol / śmiejąc się /
Z panem? Co to znaczy? - Tecia? -

Tecia
Tu niema śmiechu, bo mnie east-
kiem na sergo zabroniono wstępać
się z panem, mówić nawet. -

Harol
Uto zabroni? /

Tecia.

No, ojciec - i - mama także.

Harol.

Kłaczego?

Tecia.

Przy ja wiem? - Powiedzieli mi, że się pannom takich rzeczy nie mówi, że się pan stał się niegodnym mieć mnie za żonę i inną tym podobną historyję. -

Harol (zastępiate)

Ja niegodny?

Tecia (na rpot i płaczem.)

Harolu, coś ty takiego zrobił, czego nawet pannom wiedzieć nie wolno?

Harol

Ależ nie - zarecam ci.

Tecia.

Przypomnij sobie. Lubię Dokładny rachunek sumienia, jak przed sądem spowiedzi - może ci to przyjdzie na myśl. -

Harol

Ale! frysiegam ci, że jestem niewinny
i nie mam sobie nic do wynacenia. -

Tecia.

To powiedzi to ojcu, wytłómacz się. On
cię tak Dawniej lubił, - Da się przebłagać,
bo przecież by to było ośropane, żebyśmy się
nie mieli polować.

Harol

O Tecia najdroższa, Dzięki ci za te słowa.
/biegnie do niej i chce ją uścisnąć/

Tecia /całując się/

Nie teraz, nie teraz. Pomóż mi
z ojcem. /wybiega na lewo od Drugich
Drzwi/

Harol.

Tak, Tecia ma rację. - Muszę przede-
wysztkiem z ojcem się rozmówić. To
musi być jakiś nieporozumienie. -
/Do Anieli która wychodzi z lewej i tańc, na
której polranki i ciasta/ On ją uścisnął.

chi jest tam?

Aniela

Jest; ale ma gości.

Harol

Proszę cię, powiedz mu, że chce się z nim
wiedzieć.

Aniela

Kiedy pan Harol powiedzieć, że pana
dla pana nie ma w domu.

Harol

Kto? Nie chce mi się przyjać?
Dlaczego?

Aniela

Ja nie wiem. Tak mi pan Harol po-
wiedzieć. - (wychodzi do ogrodu z klanym
drzwiami na prawo)

Harol. sam.

Wiec ar' dotego doszło, a jednak muszę

się z nim wdrzeć koncernie - / przebiega
kapelusz brzozy na stole /

Scena 6ta

Harol - Tyldria, - / potem / Wscibinska, - Hono-
rata - Hlonowski - / w końcu / Parocio, Tecia

Tyldria. / wyglądzie z prawej strony
niesie frachten w pomieszczeniu, z wywołaniem stacji
zawieszoną, znowu Harol zbliza się ku
niemu wzdłuż i wzdłuż. / Co widzi
pan Harol. / wybiega do niego z ręką /

Harol / wita ją z zastawionym

A! to pani Tyldria

Ale dłużej się pan memu wstrząsaniu,
bo widok pana przypomina mi naj
piękniejszy chwile mego życia. Pan
byłby jego przyjacielem. -

Harol.

A tak - mialimy się. -

Tyldria.

Trzales' pan tajemnice serc naszych.

Harol. /z. n./

Niby niezapamięta. -

Tyldria. /z. afektacja/

Ale wieśnię, że kochanymi i byłam
kochanym.

Harol. /n. s./

A to mi warta teraz, jak pisał w ciele.

Tyldria

O! powiedz mi pan, jeżeli go spotkam,
je jego matylda porośnięcie mu wierzę
do grobowej. Długo. -

Harol.

Proszę mi to pani sama powiedzieć,
bo właśnie jest tutaj.

Tyldria. /z. n./

Tu? W tym mieście?

Harol.

Nawet w tem mieszkaniu - tam - w tam-
tym pokoju.

Tyliria. / chwyci się /

On jest tutaj! Bóg jako mi serce bije -
stało mi. / pada na knieć. /

Harol. / nachyla się nad

nią / Pani! upokój się, przyjdź do siebie
/ n. s. / A to skazanie będzie / gło / Pani!

Wscibinska / do Honoraty /

A co-widzi pani? już są razem.

Honorata / przebiegłym gło-

sem / A to iheremik. / do miera młodość
czego za nią / Patrzno Loriczku.

Klonowski. / zabronione /

Czy w moim domu? / lece się do ta-
rola Wscibinska i Honorata go wturmu-
sz.

Honorata.

Zoricku! /Podrąga go w głąb sceny./

Harol /or Tyldrie/
Pamił Pani nad sobą. -

Tyldrie /nie tuje wstać, ale
ujmawcy Pawcia wchodzącego z Tecią n-
pada znowu na knesio z wybrzytnikier/
Ach! -

Tecia /biegnąc do niej/
Co pani jest? Panno szatyldo! -

Pawcio /ujmawcy Tyldrie/
/n.s./ Tyldrie! /tam do dyabła!

Tyldrie /po Teci/
Wyprowadi mnie stad - to nad moje
sity. /wychodzi z Tecią na prawo do jej
położu/.

Ulonowski /wyrwawcy się
z niego i Wscibiński/ /Taki skandal

ro moim domu - Nie - tego przecież dla-
żej oświecić nie mogę / idzie napróżd sceny

Haros / ujawnia go /
A, to pan - właśnie chorącem -
/ Węcibinska. - Paucio i Honorata
wyrzucają się ze sceny przy drzwiach klan-
ne do ogrodu, oglądając się za siebie i na-
stuchując. -

Honoratki.
Mój panie - proszę mi zaraz ten
dom opuścić. -

Haros / idzie w stronę /
A jakiego powodu? -

Honoratki.
Nie mam potrzeby tłumaczyć się
przed panem. Pytaj się o to własnego
sumienia.

Haros.
Sumienia? Ależ

Klonowski.

Drzwi mego domu dla pana na zawsze
zamknięte - wróćcie pan! -

Tecia / która wzięta z prania
do ojca błagając / Tatunciu!

Klonowski. / biorąc ją za
rekinę / Chodzi.

Tecia.

Ależ ojciec. -

Klonowski / biegnie za rekinę Te-
cie, ogladając ją za karkiem / Chodzi
mówiąc - / do Karola / Legnara pana.
/ wychodzi gwałtownie skłonnym domu
mi. /

Karol

Co to wszystko znaczyć? Nic nie
wróćcie. -

Scena 2

Karol - Gryphowski - (potem) / Wszyscy
bratka

Strykowski.

A ty co tak stoisz, jak kotura zome
wstąpi soli ramienia. / tręca go /
co! —

Harol / pro siebie /

Nie, to niedopiecznia —

Strykowski

Co się stało?

Wyobrazi

Harol.

Wyobrazi sobie, — przyjeżdżam na ślub,
dzieni już oznaczone, wszystkie gotowe, a
ta naraż zamysła mi drzwi przed
nosem i — zabraniają wdywać się z panną.

Strykowski

Widocznie ktoś bajek narobił. — Powi-
niebys' prosić o wyjaśnienie. —

Harol

Kiedy więc nawet gadać ze mną
nie chce. —

Serypkowski.
Poczekaj, to ja z nim pogadam.

Harol.
Moja drogi! —

Serypkowski.
Zostaw to mnie, tu ja wymacam
scoim iwie i poriem ci. — Ale teraz
odejdź, żeby cię nie dramić i pozwól
mi działać.

Harol.
Tylko nie daj mi długo czekać, bo
taka niecierność jest skropna. —

Serypkowski.
Bądź spokojny. Trochę co będę mógł.
Tutro zgłosi się do mnie. Powiadom
i odprowadza go to młokomych drzwi.

Wscitinska / wychodząc z
młokomych drzwi / musi ją wybadać.

/puka do drzwi na prawo i mówi stędnatkośm
głośnie/ Czy można? /wchodzi tam/

Grzybkowski /widząc ją/
wchodzi /A! Wsibiriska tutaj! Kto
wie czy to i nie jej sprawka. -

Scena 8.

Grzybkowski. Morwa. - /potem/ /wchodzi
on. Grubalski.

Morwa /wchodzi z głębi/
Jak się ma. - Czy Klonowski jest
w domu? -

Grzybkowski.
Nie wiem na pewno, bo dopiero co
prygnętem; ale zdaje mi się, że jest
w ogrodzie. - /patnymuje Morwę, który tam
siedzi/ /Peliu co tobie - jesteś taki
zmieniony, przygnębiony. Co się stało?

Morwa

Dotąd jeszcze nie; ale stać się może

wielkie nieszczęście. - Skonowski wypro-
wiedziat m^{ego} swój kapitał.

Grzybkowski.

Dlaczego? -

Morwa

Nie nie wiem. Idę właśnie zapytać się
go o to. -

Grzybkowski.

A to cię tak martwi?

Morwa

Rozumie się, bo ja tej sumy obecnie
wyplacić nie jestem w stanie, gdyż,
właśnie dzisiaj jask na rękę mnóstwo
moich klientów zgłasnato się pro odcisnąć
pieniędzy. Od rana wypłacaliśmy przeszło
20.000. - Muszę rozmówić się komercyjnie
z Skonowskim, bo każda chwila droga.

Grzybkowski.

Nie będę wam więc prezentował za =

Trzymam się tutaj tymczasem.

Marta.

Dowidzisz / wychodzi do ogrodu /

Przytkowski / sam, siada
i bierze gazetę /

Grubalski / wchodzi i
zapewnia i mówi do Aniela; która spoty
ka we drzwiach wracając z ogrodu /
Gdzie pani?

Aniela

Taka pani?

Grubalski / zwrócić się
ciężko / No, pani Honorata. -
Jadna laska w postój /

Aniela / wystraszona /

Pani w ogrodzie.

Grubalski.

Popros' jej tutaj, - ze mam do niej
interes.

Aniela.

Kiedy, proszę pana -

Grubalski / ostuknewszy lasu /
Popros' mówię. -

/ Aniela ucieka do ogrodu, oglądając
się z trwożą na Grubalskiego /

Scrypkowski / wstając /

A, pan Grubalski. - Coś kiedyś
chciały?

Grubalski / siadając /

Daj mi pan święty pokój z tymi
chrzcinaami; bo mnie serwetka pasa
ja biene, że mi taka głupia myśl
prysnęła do głowy. -

Scrypkowski / siadając przy

nim / Alacrego? Za nie wiódę nic

wtem nic tak głupiego. Chciesz pan
podróżować się z ludźmi swoim sąsiadom
uciśnięć się razem z nimi. —

Grubalski
Tak, a ty mój sercu zamierzasz uciec,
mam tylko smutek po uszy. —

Przyjaciółki
A to jakim sposobem?

Grubalski
Wyobraź pan sobie, że gdzie się tylko
do kogo udatem z zaproszeniem, wreszcie
mi odmawiano, Ten mi by nie wiele
pryszc' stał tego, tamtem słacznego i innego.
Wszyscy jakby się umówili. Myślałem sobie,
coż u stać diabłów, czy mój dom za po
wieńtrony, czy co, że tak wszyscy str
nia od niego? W tym chyba coś musi być.
I jakim wiat panie ludzi na pytko,
tak pokarato się —

Grzyflewski.
Je ktos bajek narobił. —

Grubalski.
Tak. Któr panu powieściat?

Grzyflewski.
Nikt mi nie mówi, ale wiem, że
mnie to nade, to podstępny grunt do tego.
Ludzie mają za dwie wolnego czasu,
niecierpią się wzajemnie, — a to tak
mimo obliźnim, którego się niecierpi,
ustępuje coś' tego. —

Grubalski.
Panie, żebyś pan wieściat, co te
sełmy baby nagadały na moją zo-
nę, to okropia! — jakis' romans
schadki - lioty - cety kryminat.
Kimajsc smutnie głowa nawet dzie-
ku memu nie darowały. —

Yakto? Strykowski

Powiadają Grubalski / smutno /
że to nie moje -

Strykowski / przybijając się do /
A. to podłość młokosza / - / rony /

Grubalski
Moiem sobie pan wyobrazić, co
mi się działo. - Myślałem, że mnie
słabek trafi.

Strykowski / prosiąc /
o niego / Panie Grubalski, co byś pan
sobie robił z takich młokoszy
bajek.

Grubalski.
Ja wiem, że to bajki, znam prze-
ciw moją i one mi od dziewczyny, że to
uściska kobietę i kocha mnie, a
jednak - / mata paura / mierze przy

Chodzą na mnie takie chwile, że
myślę sobie; a nui! - diabeł nie spi-
ja stary - ona młoda - kto wie. -

Te, co' Scrypkowski.
Te, co' znówu. -

Grubalski
O, mój panie, co ja winien temu?
Tyle się nastuchota wycie o odradza-
nych miarach, tyle teraz wyprawacie po
ksiarniach pastuchów na te biedne
kobiety, że mimowoli bnydnie pro-
dejzenie wreszta się do dasy. O! pa-
nie Scrypkowski, gdybys' wiedział, co
to za strasna mecha patrzeć na wlas-
ne dziecko i nie mieć pewności. -
A ja tak ciemylem się tym dzieckiem -
byłem taki szczęśliwy, a oni mi to szczę-
ście podeptali nogami, zabili moją sa-
wść i zrobili, że ja drw' własnego

Dziecka się boje. / strasze cisko spar-
matycznie /

Grzybowski / z współteru-
ciem kładac rękę na jego ramieniu /
Panie Grubalski! —

Grubalski / wstając /
Ale ja im tego nie daruję, ja się mu
się dowiedzieć, co na tem wszystkiem
jest prawdy. Pierwszą bajerkę, która
mi się z tem wygadała, przyparłem
tak do muru, że musiała mi powiedzieć
skąd się o tem dowiedziała. Znęcała się
baba, wywijając jak przelot, a w kon-
cu przyznała się, że słyszała to od
Szukunickiej. Właśnie wtedy od Szukunickiej,
ta mnie znów odsyła do Frygalskiej,
Frygalska do Pniewickiej — i tak
od Anana do Szajfana przynajmniej ma-
wie este miasto, a wreszcie do Słowa-
nowskiej. —

Scrypkowski.
Co? i tu takie?

Grubalski.
Taki. Mamkiewiczowa mi powiedziała,
że to od niej stynata. Dlatego przyśretem
zapuści jej, skąd to wie, bo ie ona sobie
sama nie skomponowała, to bym przysięgł
na to, że głupia i że mrcina, żeby to mo-
bré.

Scrypkowski.
Taki ona nacię do tych, co nie komponu-
ją bajek, tylko gotowe już bajki rozmawia
po miesiącu.

Grubalski.
Bardziej co bade jestem już na tropie i mam
nadzieję, że po tej niei daję wrócić do
stoska. - a wtedy - ^{głównie} ^{z tego} ~~brak~~ temu, od kogo
to wyszło. / ~~podkreślenie~~ / ~~z tego~~ / ~~podkreślenie~~ / ~~z tego~~ / ~~podkreślenie~~ /
on Grubalskiego. - Zaprawdę ja jestem za
złotone srebro i spójnij domowy. / ~~spójnij~~ /
/ ~~springgłay~~ ~~wolowacą~~ ~~stomata~~ - ~~zmienym~~ /
głosem. / Idzie już. Dostaw nas pon samych.

Scena. 9.
Cis i Honorata.

Honorata.

Cis to panowie nie tak daleko? ²

Grubalski.

Właśnie idę. / wychodzi do ogrodu /

Honorata.

A pan, panie Grubalski - jesteś my wlasnie przy podmurówku. No wie pan przeważnie.

Grubalski: wchodzi /

Dziękuję pani. - Ja tu przyszedłem tylko do pani - w ważnej sprawie. -

Honorata / wskazuje mu

wnętro i sama siada / O cis idzie? Czy przy podmurówce żona pańska nie chora?

Grubalski.

Gonej' jeure, bo zabita. -

Honorata. /z p. mistrzulem/

B.?

Grubalski

Tak, zabita wopimii - iramiona na
honore. -

Honorata.

Zakto?

Grubalski

Narabiono na mą bajek. Potroony vs
bajek. -

Honorata.

Co pan mowi?

Grubalski.

Nie widawaj pani, ze omierem niecierem, bo'
pani takie dwonita na to karamie. -

Honorata.

Ja? /nairona/ Panie Grubalski. /protajaj/

Grubalski. /protajaj takie/

Nierapiaraj sie pani. Komkiewiczowa mi

się pomyślała, że to nie od pani. -

Honorata.

No to prawda, że powieǳiałam jej, co
mówią po mieście o pańskim żonie, ale
ja niewierzyłam tym gadaniom i oburza-
łam się na to.

Grabalski. *z ironią*
A jednak podawataś pani dalej w kurs te
bajerki. -

Honorata.

Tylko mamkiewiczowej, jak pana namię-
je i to pod sekretem. -

Grabalski

Tak - a mamkiewiczowa posturzyła
Szkarpuciński takie pod sekretem, a
Szkarpucińska Frydgałskiej, ta Drągaj,
a i się całe miasto powieǳiało - pod najwię-
szym sekretem. -

Honorata.

Owszem Kochany, czy ja mogłam pomyśleć,

ze ona to wogda i ze sie to do prawdzić
umow' ai' domieć. -

Grubalski
~~Grubalski~~ Grubalski Konecowi pami' sobie tych
bajek francuz i paka nie wysata?

Honorata

To sie rozumie.

Grubalski
Tylno ktos to pami musiat powiedziec'?

Honorata

No tak. -

Grubalski
Wiec kto?

Honorata

Wiec Konecowi, czy ja moge sobie przy
pomniec, od kogo to slyszalam. -

Grubalski
No, to niech sie sobie pami przypomnia,

bo ja stał brokiem się mi ruci, / siada /
dopóki mi pani nie powie, kto ci to mówi?

Honorata.

Ależ panie Grubalski, - któż widział o takiej
drobnościi robić tyle awantur.

Grubalski. / wstając /

Drobnościi? Wierzę panu to narywa Drobno-
ści? Grzeczniej ponow maciwej łobkity, bany
cie sredecie domowe i panu to narywa Drobno-
ści?

Honorata.

Panie Grubalski, uspokój się pan. -

Grubalski. / wstępując blisko /

Ależ panu, nie uspokój się i nieustaję, do-
póki mi pani nie powie, od kogo słyszałem,
kto ci to powiedział. -

Honorata.

Ależ panie, zastanów się pan, gdzie ja bym
mogła edradzić kogo? Za coby mnie ta osoba
miała, ona mi to powiedziała w zaufaniu. -

Grubalski
/Stanowce/ a jednak pani musi mi
powiedzieć narwisko tej kobiety

Honorata.
Ja nie wiem. -

Grubalski
Ja pania zmuszę do tego. -

Honorata /płaczliwie/
Gwałtu pan przede nie wyjdź na ber-
bronna kobiety

Grubalski.
Nie; ale zariadam o miera pani satysfak-
cji. - Honorata

Oj Józefka? Chryście Heru! Panie
grubalski, zlituj się pan. -

Grubalski
Wierze powiedz pani narwisko tej kobiety.

Honorata /zatanymjąc ręce/
Boże, Boże, co ja robię. -

Grubalski
Niechcen pani? / chce isc' do ogrodu /

Honorata / zatrzymujac go. /
Juz' powiem, juz' powiem.

Grubalski.
No?

Honorata
To - pani Julia mi powiedziata.

Grubalski
O za Julia?

Honorata
chorrowa.

Grubalski
chorrowa? !!! - A teraz jestem w do-
mu. - Tak. - Ona nigdy nie byla wielka
przyjaciolka mojej zony, unikala jej,
niechciala przyjsc' na chrzcinny.
No jorel! to o niej wyzto - brada jej -
/ chce isc' /

Honorata /przestępując one
drogę/ Tylko na miłość białą nie mów
 jej! Pan, że to odemnie słynates! - będzie
 mnie miała za bajerkę. -

Grubalski.
 Chciał mnie to obchodzić /wychodzi/

Honorata
 On ja gotów robić. Teru mararski,
 co to będzie, - co ja zrobiłam. -

Scena 10.

Honorata Wscibińska
Wscibińska /wychodzi
przed z pierwszych drzwi na prawo i uj-
nowszy Honoratę, zbliża się do niej i mówi
przyciszonym głosem.
 Zachodziłam ja z różnych stron; - ale
 nie niechciała powiedzieć. -

Honorata.

Wto taki? -

Wscibinska

Ne, ta panna Matylwa. -

Honorata / patykujac sobie

umy / Daj mi pani swiety posedy. Za
nie chce stygnec' ziadnych bajkach.

/ wychodzi na lewo. /

Wscibinska / patny za m'a

zdrwiona i marona / Co ona plecic.

Bajkach? Co ona plecic? I rob tu
ludnom Dobne. O! swiat jest niewdziacz-
ny, skharadny.

Chrystyna spada

Akt 3.

Podaj ten sam to w l. umy akcie.

Scena 1.

Pluracy - Julia - / potem / Wscibinska.

Julia - / po domowym stroju /

62

wychodzi z lewej, a drugich drzwi - i mówi
do sługiącego, który ze środkowych drzwi
nieście ławę a karafkę wody i szklanki /

Pan w domu?

Slużący

Pan był przed godziną, proszę pani
ale wyszedł znowu. -

Julia / zdumiona robi dwie rzeczy /

Wyszedł i nie powiedział kiedy wróci?

Slużący.

Pan powiedział, żeby na niego nie czekać
z obiadem. -

Julia / przygryza wargi nieścisłymi, ^{może}

i mówi na stronie / Znowu.

Slużący

Ory mam podać obiad? -

Julia

Nie potrzebuję. - Może zejść? Slużący

wychodzi do drugich drzwi na ławo Julia
chodzi gdzieś czas po pokoju zamysłona,
szarpie chusteczki - staje przy oknie, pa-
chy biermyślnie w dół, potem cicho westchnię-
wry idzie machinalnie do fortepianu,
siada, zaczyna grać coś smutnego, -
wnet jednak przestaje, zamyka z traskiem
forte pianu - idzie - siada na kanapie -
ucisza czołoc, prochwili ręce kładzie
i oparty się o stółek wybucha spazma-
tycznym płaczem, bijąc głowę o czołoc.
A! to niegodziwie!

Wscibiuszka / wchodzi smu-
kiem zadymiona i mówi do Łokaja, który
już był przy wraca z lewej strony na
werandę / Gdzie pani?

Pluracy / wchodzi na Fu-
lię, która ustygnawym kogoś woszczącego
przedkłada by chusteczki /

Tutaj proze pani.

Wscibinska.

A! jak się ma, jak się ma. Ani się domyślan a ceni ją tu do ciebie przychodzi.

Julia

Cóż się stało

Wscibinska

Larar, rarar - czeka, niech odetchnę, /siada/, bo biegłam tutaj jednym przedem, ale bo też mam ci coś takiego powiedzieć.

Julia /siadając przy niej/

Laciekawion mnie pani. - Coż takiego?

Wscibinska

Pamiętam jak przed dwoma dniami mówiłam tu na tym miejscu, że mój twój i grubalska -

Julia /przystaje/

Dość już o tem. Nie chcę nic więcej
stycieć. Wiem, że mnie zaniedbuje dla niej,
że całe dnie spędza teraz za domem,
prawdopodobnie u niej prześiaduje - dwa
dni już nie był na obiedzie - umiata mnie
to mi wystarczy - to dość dla mnie
/ z westchnieniem / a! nadto. —

Wscibruska

Ale to jeszcze nic.

Julia / z bolesnym wzmiechniem

Czy jeszcze więcej być może?

Wscibruska / nachyla się do
niej / Dowiedzi się, że się rajcuje na mi-
se kupił jej brylanty za trzy tysiące
rensterik.

Julia.

Zastanów się pani co mówię. Czyż ona
mato ma, tych suicide, żeby ich od niej
jeńre

go potrzebować. —

Wscibisława

Widocznie (że wszystko jej sa mało. —
(taką nie nasyconą)

Julia

Alex. — Ktoś pami bajek nagaład i
pami niewierzą —

Wscibisława

Przepraszam cię moja Droga, ale ja
władne bajki się nie bawię. Wiem to od
żony jubilera, u którego te brylanty
kupiono.

Julia.

Żony jubilera? —

Wscibisława

Tak. — Była właśnie przy tem, jak przyszli
stoję. On prosił ją, żeby wybrała coś naj-

gustowniejszego, nieogładając się na ce-
nę. Ona grymasiła, przebiecała, nie mogła
się zdecydować: - to jej było za mało efektowne,
tamto nie modne, to znówu bez gustu; ci-
wrescie po długich ceregielach zgodziła
się na garnitur turkusowy z brylantami.
On zaraz wyjął pieniądze i zapłacił -
a potem wyszli oboje razem. - Było to
właśnie też dnia, kiedy ja tu byłem
u ciebie. -

Julia / chodząc wstecz /
Nie, to niedowierzanie, to panie się
myli, to nie mógł być on. -

Wscibinella.
Ona ^{go} przecież doskonale - a ja - który by jej
by nie miał? Boże, smęda się to po-
wyszczyć sklepać. -

Julia / zastanawiając się /
Boże, Boże o co to było. - Tak było
zadane, oznaczona. - On ja zastanawiał

65
na coś podobnego? -

Wscibruska.

A widocz, pnieł onaj się teraz; tacy to są ci merycyjni. -

Julia /z płacem siedząca/

A ja go tak kocham - o! to niego =
żiwie. /zakrywa twarz chustką i płacze/

Wscibruska /kinnająca nad

nią głowę ze współczuciem. /Biedactwo.

Niech ci tam ci tego mówić, przg mi
sniadkiem, żeby ci nie martwić; ale
sumienie nie pozwalało mi milczeć.

Teraz będzie mogła smiało wystąpić
przed mną, z dowodami w ręku. -

Julia /zrywając/

Nigdy więcej. Nie usłyszy odemnie ani
słowa żalu, ni lamentu - Niech robi co mu
się podoba, - ja mu przecież nie

myśle, Dziś jeszcze zabieram rzeczy
i wyjeżdżam. -

Wscibińska

Chceś sprzedać o reperacyja. - On
będzie musiał płacić ci alimenty. -

Julia.

Nie chce od niego nic, chce by mi
przyniósł ryc' ostatniej nocy. - jętych
larkot powore, który satymyć się pnie
willa. /

Wscibińska. / idzie do obna /

Utaś przypiecha. - To on. - Uciekam
bo nie chce, żeby mnie tu zobaczyć.

Julia. / wskazując na lewo / drzwi /
Wydzi pamiędzy proce mój pro.
Woj do Wredensu - tam jest scierka prosto
do furty. -

Wscibińska. / patetycznie /

Zostawiam cię bośnij spieć; niech on

ornawa nad tobą - ja odpowiem nonen-
ne, na twoją intencję do przemienię-
nia Gaiśkiep. / całuję ją / Hegnam cię -
Biedactwo! serce się trąci. - O! ci
mięciymi! / wychodzi na lewo /

Julia. / bierze jakąś robotkę, linę
co, na stole i siada przy oknie, odpas
mocno zajęta. /

Scena 2.

ornawa - Julia - stariacy.

ornawa. / oddając staracemu laskę
i kapelusz / mocno zapraszany. /

Czy tu nie było jakich listów do
mnie?

Stariacy.

Ładnych frong pana. -

ornawa.

Żadnego się nie pytał o mnie?

Stariacy.

Robert, tylko -- pani -- wskazuje głowę
na siedzącą Julię i potem schodzi ze sceny

Mortwa / idąc do Julii /

A jesteś tutaj. - Dzień Dobry aniołku,
niezmiennieś mi się jeszcze dzisiaj. - / całuje
ją w czoło. / Coż to niepocątujen mnie?
Gniewam się może, że musiałas jęć
obiad sama? Galióg nie mogłem. Mam
tyle zapęcia i tyle kłopotów

Julia / gdy odwróci na chwie

mówi na stronie / Ach, jak beczelnie
kłamie. -

Mortwa / pracując do rany /

Coż nie dale się udobruchać? Nie mo-
wim nic do mnie? A ja tak potrzebuję
dziś twojej dobroci. - twojego rozkoszne-
go nurebiotanie, serdecznego śmiechu, który
by rozprędził chmury wiszące nademną. -
/ siada / myśli / Nie chcą nawet spojrzeć
na mnie? -

67

Julia /ostodno/
Wracz widzi, że jestem sajeta.

Morwa /hine koniec roboty/
Co to za taka pilna robota? - co to
bedzie? To jakas kryza? Pewnie sobie
to mykujesz na chancy do Grubalskich.

Julia /j. n. odbierajac z ręki je
go robote / Domyliś się, bo ja nie mam
wcale zamiaru iść na żadne chraciny.

Morwa.
A to dlaczego? Wracz Grubalski pro-
sił cię? -

Julia
To i coż z tego? -

Morwa.
Nie można im odmówić, bo gotowi się
stawić, a mnie, widzi miasto, wiele
zależy na tych ludziach. -

Julia

To sobie nawet iść, skoro ci ~~tak~~ zależy
na nich.

Anna

I tobie powinno zależeć, bo to bardzo dob-
ry ludzie. Oni wprawdzie trochę rubacny;
ale w granice bardzo mrociwy człowiek, a ona
jakby stworzona na towarzyskę dla ciebie.

Julia / sironia /

Czy tak?

Anna

Mila, miła, pełna życia, humoru -

Julia / j' n /

To ci nie w niej podoba?

Anna

A tobie nie?

Julia / gratowice /

O jej miłośnię, miłośnię.

Morwa

Macrego? - z jakiego powodu.

Julia

Nie mam powodu tłumaczyć się. -

Morwa

Gdybyś nawet miała co przeciw niej, to
widzieć interesa moje wymagają tego
koniecznie, abysmy zachowali z tymi ludz-
mi dobre stosunki. Szczególniej teraz. -
Wszyscy moi klienci jakby się sprzyśnili,
mucili się na nie po odbiór swych pie-
niędzy; nawet taki Kłomowski wyprzedział
mi całą swój kapitał. - Prosiłem go o
zwrotkę; ale nie dał się uprosić. - Jedyna
więc teraz moja nadzieja w Grubalskim.
Terli on mnie nie forsuje - zginatam by
go zrażnionym. -

Julia /protajny/

So nie trzeba było nastać przedmi
bez potrzeby - i materia tak prowadzić swoje

interesa, aby nie dopuścić do tej ostalności.
ci. Tak kto sobie powie, tak się wyży.

Chorwa / jedyniony chce ją wziąć
za rękę i mówi z balemym wyrostem / Julcia.

Julia / coś się zę ze wstętem /
Nie dotykaj mnie pan - / mychodź na lewo.

Chorwa / patnac za nią /
I to ona tak mówi - ona - moja Julia,
żadnego słowa wypróżnienia, nie - choć wi-
dzi mnie zakłopotanego, przygnębionego? -
(siada) A! - jak to boli -

Scena 3.

Chorwa - Grubalski.

Grubalski

Jaki się masz! Czy zastawiam twoją panie

chorwa
Jest, ... jak do niej jakieś interes? -

Tak. - Grubalski.

chorwa
Czy to sekret przedemna? -

Grubalski / zadaje /
Przyśledem zadać od niej wytkomacze-
nia & bajek, jakie narobiła na moją żonę

chorwa / protaje zdrowoty i
oburony / Bajek? moja żona?

Grubalski / zmieszkiem /
Tak - twoja żona. -

chorwa.
Jesteś chyba w kłopotach.

Grubalski.

Bynajmniej. Któż to z pewnego źródła.

Morwa.

Leć to śmiało powiedzieć?

Grubalski

Młonońska powiedziała mi, że twoja żona obgadrywała przed nią moje wochy. Dmy spóś, przesadzasz ją o jakieś romanse, schadzki i bóg wie mi co.

Morwa

To niepodobna. - Zresztą spytam się Julii -

Grubalski

Porwił, że ja sam zapytam się o to. Chęć bowiem żeby mi wytłumaczyła, co ja upoważniła do obmówienia w ten sposób mojej żony.

Morwa.

Nie owiem przecie wymagać tego, żeby

stawata przed tobą, niby przed sądem
jakkimś'.

Grubalski

Głazego nie? Jeżeli ma choć odrobinkę
wzrostu, to powinna to robić.

Mroza przywołuje się

Panie! -

Grubalski

Tak, powinna. Bo to nie sytuacja ra-
czej na ~~tego~~ porządzenie, trzeba dowiedzieć
czy to jest ta prawda. - A jeżeli twój
iżna tego nieuczyni, jeżeli to, co powie-
działa jest kłamstwem, które sobie skom-
ponowała, - wtedy -

Mroza stawia się z kordem

Wtedy co?

Grubalski

Wtedy będzie musiała odwrócić to, co
powiedziała, i przeprosić moją żonę wo-

wobec świadków.

chorwa

Nigdy. — Cho~~by~~^{by} nawet Zuzia przyjęła-
my co tam powiedziała, to ja, jako
mar, nie pozwolę nigdy, żeby się do tego
stopnia upokorzyć miała.

Grubalski.

Strona jej pnie się z głowy niespodzianie,
jęreli prosił moją żonę a będzie miała
naukę, żeby na drugi raz trzymała ję-
zyk za zębami. —

chorwa

Nigdy wrynie nie zgodzę się na to. Jęre-
li żaden satysfakcyi — stwórz ci. —

Grubalski / Smirnov /

Pojedynek — co? Obrabić mi noko, lub
kawał nora, i to będzie satysfakcyja
dla mnie, że żona moja zostanie bez hono-
ru a ja bez nora. — Słuchaj mi satysfakcyja.

11

To dobre dla bandytów takie ratowanie
sprawy, ale nie dla uczciwych ludzi. —
Jedzie Do Drwi na lewo.

chorwa / zaslepiając mi drogę
Gdzie chcesz iść? —

Grubalski.
Do twojej żony — ja muszę & mię muszę,
muszę się dowiedzieć prawdy. —

chorwa / podnosząc rękę
A mi Prokur Dalej.

Grubalski.
Najleś prosić wyzyście. Po co ty mieszać
się do tego?

chorwa.
Bo jestem mechem i winicem ofiary żonice
i obrony przed napastą takich brata-
rów bokaterów, którzy z kobietami chcą

wojować, bo nie mają odwagi zmierzyć się
z mścicielami.

Grubalski / zapalając się /
To ty z tej beczki bratku zaczniesz?
Posadzak mnie o tchynostwo? Przecież
ja ci pokazę, kto tchórz - Chcesz być nad-
stawcą - dobrze. Wisi jeszcze pręty ci u
szkudantów. - Ale swoją drogą twój ionie
nie daruję - i gdzie ja spotkam - chorwa
walkując mu drzewi. / Popraszając się
Grubalskiego / wychodzi w burzę. /

Chorwa / zamyśla
nie. / A więc i to jeszcze w oddatku -
Wszystko wali się teraz na moją głowę
biedną. - Ha więc to i lepiej. - Może się
to już raz skończy.

Scena 4.

Chorwa - Scryphowski / po chwili / Chmielecki

Scryphowski.

Co ja stęszę? Felicia! Jesteś to prawdziwa,
co mi grabieżski w tej chwili mówisz?

Pojędyniec? -

Mortwa

Nie mogłam przecież zgodzić się na to,
aby Felicia upokarzana być do tego
stopnia. -

Prerypkowski

A na co ja, na stołec' boles'niej nie
cierzę, bo pomyśl tylko, co się z nią sta-
nie, jeżeli spienien. -

Mortwa.

Przy jej (kapłanowi) zaobserwacji,
także chwilowo jestem zachwiany, i w
dobrym stanie moich interesów i wiem, że
po uregulowaniu rachunków zostanie
jej żądanie na jejre dożyć na przywró-
cie utrzymania. -

Prerypkowski

Ale tu nie idzie o straty materialne

ona by niezmęgła twoj śmierci.

Morrwa. / z bolesnym uśmiechem /
Nie bój się, Imię one ten cięś łaskawiej, niż
ci się zdaje, niż mnie dawniej się zdawało.

Scrypskowski. / z wygnaniem /
Felisio!

Morrwa.
Nie mówię tego bez podstawy. - Chciałem tu
przedchrzcić, dowód jej obojętności. - Wiedziałem
mnie smutnym, rezygnującym, tak potrzebowa-
łem ustąpić z jej ust choć kilka słów pocie-
chy - udzieliła. - Wierzę ci, powiedziała?
Tak sobie przystało, tak się wyepoj. -

Scrypskowski
Co? Julia to powiedziała? -

Morrwa
Tak, Julia - Ta Julia, którą my sobie wy-
obrażaliśmy tak kochającą, dobrą.

Skryptaowski / zamysłony /
To niedowwienier :-

Morwa / o wchodzącego Cmie
de / a co tam? Coś pan takie pomie?
namy.

Chmielik.
Przychodzę z kantonu. -

Morwa
I co?

Chmielik
Strach, co się dzieje, panie przyjaciele.
Tłumy ludzi oblegają kasę, dopomni-
mając się natarczywie o wyplata. Na
schodach i na korytarzu pełno ludzi, -
buzują się, wymyślają i muscili śmy aż
wzwać policji dla utrzymania porządku
i własnego bezpieczeństwa.

Morwa.
Coś karyjer? -

Chmielek

Radzi sobie jak może. Zaspakaja iate
resantów ile możności najprowolniej, aby
zyskać na czasie; ale długo już nie wytrzy-
ma. Wnie wystat, aby donieść panu frynca-
patowi, że gotówka się wyczerpuje, że potrze-
ba przynajmniej jeszcze dwadzieścia tysięcy
na dris dla rozpolkowania natarczywych
interesantów, bo inaczej będzie my musieli
ogłosić niewypłacalność. —

Chorwa. / i gonim i omija /

Chorwa Rudwick - konstruktor. - / po Chmiele
lika / Wracaj pan do kantonu i powiedz
Karyjerowi, że ja tam nie chwile będę.

/ Chmielek się ślania i odchodzi. / Do
Skrypkowskiego / A co? Patrz, jaka na-
gła zmiana fortuny. Przedwczoraj jeszcze
pnechwałatem się świetnością moich in-
teresów, a dziś stoję u wrót konstruktora.

Skrypkowski

74

Powiedz mi skąd ta nagła panika, ta
nieufność ludzi względem ciębie?

Morwa.

Nie mam przejęcia. Tłóś widocznie, komu
zależało na tem, fusent fatalny wiece i
wzburyt ludzi. / biene kapelan /

Levyfelkowski.

I cóż zamysłuś robić?

Morwa.

Idę stanąć na wyłomie i bronić się
do upadku. Może mi się uda uspokoić
i odprzeć atakujących, gdy im razeczą sto-
wem, że żadnemu z nich jeden góra nie
przejdzie. - Jeśli uwrnę w moją uwrćność
będę ocalony. Bądź zdrow.

Levyfelkowski. / chwytając za

kapelan. / Przebij, idę z tobą.

Morwa. /zatrzymując go za rękę/

O nie, zostań lepiej, moje biedne potrzebny Tu
ci w razie, gdyby się dowiedzieli o katastrofie.
Kobiety w takich rzeczach tracą przytomność.
Zatrzymaj ją i powieś jak wiesz. —

Lecypkowski

Ale wróć tutaj?

Morwa.

Wracę, jak tylko będę mógł najprędzej. Mam
z sobą jeszcze dużo do pominięcia. —

Lecypkowski

Wracę cię. —

Morwa.

Do widzenia. /wychodzi głośno/

Lecypkowski /sam/

Co się tu przedziło w tak krótkim czasie.

75.

Nalibóg głupieję. To nie jest naturalnem,
tu czuć wpływ jakiegoś tego Ducha w
tęm wyszklbiem, który ramaci i przesłania
tych ludzi. Muszę tego dojść koniecznie

Scena 5ta

Scenyfikowanki. - Julia

Julia. Wychodzi szybko ze swego
poкою / Ludwika, co się tu stało? Fe-
lis' wybiegł stąd błdy, promieniany - Ni-
gdy jeszcze go takim nie widzi'stam. Co
mu się stało? Felis wybiegł stąd!

Scenyfikowanki.

Fatalności przesładowe biednego Felisa.
Ktoś pusić po mieście fatalny pogłoski
o jego bankructwie i stąd całe niesnasy.

Julia.

Fatalny? Wiesz to nie prawda, coś mówił
o jego stratach pieniężnych, bankructwie

jakijs firmy.

Grzybkowski.

Le mówitem? Kiedy? -

Julia.

No przed paru dniami - tu - na tym miejscu. -

Grzybkowski.

Ależ wtedy, to był raz tylko. -

Julia.

Żart? -

Grzybkowski.

A ty może przetrzymas to domu?

Julia.

Nie domu. - Jednej tylko Wsibirskiej. -

Julia.

~~Nie domu. - Jednej tylko Wsibirskiej.~~

Grzybkowski.

Bogalela. - Teraz się wszystko wy-
pasma. - A czy wiesz ty nieśmieszna
kobieta, że śmierć twoje paplarstwo wtrą-
ciłaś śmierć na brzeg przepaści, w której
możesz zginąć bez ratunku. - ?

Julia (murmure)

Co ty mówisz? -

Grypkowski

Teraz Feliksowi nie udało się uspokoić
rabunowych tłumów, co obciąża jego
kase i wotają o swoje pieniądze, ban-
kructwo jego jest nieumowne.

Julia (prawytając się za głowę)

Boże, Boże, co ja zrobiłam. - Teraz nie
ma żadnego ratunku? -

Grypkowski

Ja nie wiem. -

Julia

Łastawie wysłknie moje Kontomrzi,
spędam wille - za byle co.

Leopoldowski.

To wszystko prosta w mowu wobec
tego, co potrzeba dla zuregnania katastro-
fy, - ta potrzeba kapitałów, których nie
ma, - kredytu, który jest rachowany.

Julia.

A Grubalski? - Wszak to człowiek bo-
gaty - przepacis jego.

Leopoldowski.

Z Grubalskim wszystko zerwane. -

Julia.

Zerwane? Dlaczego?

Leopoldowski.

Podobno ktoś narobił bajek na jego ~~his~~

ionę. Grubalski prosił cię, żądał
od Felicia żebyś przeprosiła jego żonę -
Feliks opart się temu i stał przysięgnię-
ty mi mi do pojedynku.

Julia prosiła.

Do pojedynku? - Feliks ma być? Nigdy-
przemogły nieporwale na to, żeby on miał
żyć narazić życie swoje z mojego powodu.
Pojde do Grubalskiego, ręce mu się do nóg,
wzgnam wszystko, byle tylko ocalić
Felicia. - Biegnę zaraz do niego. Wnieśli
tego koronkową czarną i okrywa się nią.

Grubalski.

Orestas. Grubalski jest w tej chwili u
Illonowskich. Wdziękuje go wchodzące
go do nich przed chłostą. -

Julia

Właśnie pojde do Illonowskich, pojde wnieśli

robię wszystko, byle tylko jego ocalić.
prybycia. / Prybyłowski c. 13. /

Żurtyna spada.

Akt 3.^{ci}
Odłona 2^{ga}

Ogród. W głębi, na środku sceny, na
małym podniesieniu altana w kształcie
domku, z drzewami z przodu. Po prawej
na przedzie sceny widoc' ganurek pro-
wadzący do domu Klonowskiego, po lewej
lipa, pod którą kanapka brzorowa.

/ zmierzch /

Scena 1.

Klonowski. Grubalski / potem /

Julia Prybyłowski / w końcu / Wsi =
winiska.

Grubalski. / stojąc na mizurze
środkie tuzima za ręką Klonowskiego stoją

czego wyżej o jednym stopniu)

Tak panie Hlonowski; kto panu powiedziat, że Morwa bankrut, to być jak pies.

Hlonowski:

Gdyby mówią, że tam od niego wzięły teraz na gwałt odbierają swoje mienie.

Grubalski:

Słuchaj, się pan z tego. - Ja mam lepiej jego stan interesów i więcej za niego całym swoim majątkiem, - rozumiesz pan? Morwa teraz bogatszy, niżby kto myślał. Morwa to dowody, tu. Indena się w bożym świecie)

Hlonowski:

A no to chwata Progu. Dziękuję panu, żeś mnie uspokoił. Spadł mi kamień z serca, że nie będę już potrzebował wycofywać moich kapitałów.

Grubalski:

Berfuierniejse one u niego, niż u

u pana. No bądź pan zdrow i spokoj-
nojsze. - /zegnaj Łelonowskiego, który wro-
dził zaraz do domu i idzie po rektorków,
kierując się na lewo ku głębi/

Julia /z głębi idzie z Lecyphow-
skim, obapta chustką koronkową. Ujmiewszy
Grabalskiego przyspiesza kroku, idąc ku
niemu nuci mu się do nóg.

Panie miej litość nademną, nieczubiłaj
mi miera.

— Grabalski /podnosi ją zadem
na ławce damionej. Pani, na miłość
Boską, co pani robi - Pani Julia uspo-
kój się pani. -

Julia. składając ręce bla-
galnie. /Nie, nieuspokoje się, dopóki mi
pan nie przyrzeknie, że nie będzie się
błł z nim mierz. -

Grabalski.
Ależ ja sam niechciałem tego. Boż mi świat

Niem. Mnie tylko seto sto, żeby się od pa-
ni dowiedzieć na jakiej podstawie mówią
pani o mojej żonie. -

Julia. / żywo - kłopotliwie - go-
raczkowo. / Wszystko powiem, do wszystkiego
go się przymam, wytłumaczę -

Grubalski. / ziada przy niej. /
A więc Dobne. & Wiele kto to był ten młody
ortwiek, którego pani widywałaś w towa-
rystwie mojej żony na uroczystych spie-
rach za miastem. -

Julia.
Aler ja go nie znam, na oczy nigdy nie
widziałam, to Wscibinska mi o nim mó-
wiła.

Lucyplewski. / wybuchając /
Znowu Wscibinska! A to baba z pięknym
rodem. -

Grubalski
Wiele to Wscibinska mówiła pani? -

Julia.

Tak jest. - / sportniesz się Wsibirską i idąc z
teniej strony z głębi do mroźnego Klonow-
skwa / A stoi rona - niech sama powie.

Grzybowski.

Lufus in fabula.

Grubalski. rozając rozciągając
się do Wsibirskiej. Płota ustymawnej strony
Julii chciała się cofnąć. / To, to pani?!
/ ratujemy ją / zaprowadziliśmy na
stwierdzo.

Wsibirska.

Czy to napasé? -

Grubalski. prowadząc ją
ja na podłogę / Niech się pani
wy tłumaczy, co to był za człowiek, którego
pani wdywał z moją roną? -

Wsibirska.

Ja? - Proszę, bardzo mnie niemierzą
do takich bajek. -

Julia

Jakto? Wszakże pani sama mi to mów-
wała.

Wscibruska.

Ja mówiłam, ale mówiłam pod sekre-
tem. -

Grubalski.

Wierze mi nie mam pani powie teraz pod
sekretem, co to był za kawałek? -

Wscibruska.

Czy to są?

Grubalski / ostry /

Tak jest - są moja pani na tych,
który sąpią sławę bliznic, robia bajki.

Wscibruska.

Bardzo proszę - ja i adnych bajek nie co-
bię i jeżeli co powiedziałam, to nie berra-
cy. -

Grubalski / zmiennym głosem
Nie bez racji? -

Wci bińska / zawstajaca / po-
nosząc ramię / Tak jest, mój panie, ja
sobie tego zapala nie wyssatam, bo w Tru-
tam na własne nry tego oficera, który jest
Dziś z pańską żoną. -

Grubalski / z rękami
Oficera? Wiec to był oficer? -

Wci bińska.
Wiec Tak, oficer młody, przystrojny,
wysoki, blondyn. -

Grubalski / z miękko
Wohularack? -

Wci bińska / z triumfującą
miną / Tak, wohularack.
Grubalski.

I to było tak mniej więcej rok temu.

Wscibinski.

Własnie. -

Grabalski / zaczyna się

Ha, ha, ha, - a ię też to zaraz na myśl mi
nie przyszło - a bodajże - (ziada) Czekajcie,
niech się wyśmieję - bo mnie kółko za-
kłada od śmiechu - ha, ha, ha. -

Gronofelowski do Grabalskiego

Co to jest?

Julia / zmierzana /

Co mu się stało

Wscibinski.

Śwaryjona! Posłójcie po Doktora. -

Grabalski

Ha - ha - ha, a niechże was Anie biją
przeklęte baby, żeby z tego ułacił tak
potworną bajkę. / Wstaje - do Wscibinskiej /

Aler to był jej rodziństewki brat. —

Wscibinska. co pęce się ede
winnu / Brat!! —

Grabalski.
Właśnie w przeszłym roku bawił tu u nas
na wiośnie — i ta go posadziła — ha — ha — ha.

Wscibinska.
Choj panie, ja tego wiedzieć nie mogłam,
bo przecież nie miał na ciele napisanego,
że to brat.

Grabalski / mówi do Wscibinskiej
Z gestykulacją tak tak, jakby jej dawał na pom-
nienie i groźbę, a ona wśród tego cofa się;
Ale jeśli się czegoś nie nie dokładnie mo-
ja pani, to się tego nie mówi i nie okal-
je niewinnych kobiet. Radzę paniżano-
tować to sobie w panieci i tymczasem orzek
za sobą, bo się może znaleźć tak, co
go pani tak przytnie. —

Wierbiński.

Mój panie, pan jesteś gbur, imper-
tywent, ciotwiek bez wychowania.

Grubański.

A pan bajerarka, jakich mało.

Wierbińska. / stawiając się /

Panie! -

Grubański.

Bajerarka summa grado. -

Wierbińska. / na ulodach.

prosząc do mieszkania Słonowskich. /
Mój Pawcio za tę obelgę zapada satys-
fakcją od pana satysfakcją.

Grubański Dobne,

Obełga mu uszy z przysmakiem
/ po wyjęciu Wierbińskiej jedena w domu
ucieniony. / A tam babie wypalił frater
noster - a i mi bief teraz.

Grzyptowski

To się jej słusnie meterato; miak nie
klanie palca między drzwi. —

Scena 2.

Grubalski - Julia - Grzyptowski -
Feliks.

Grubalski / przewracając /
A oto i Feliks.

Julia / pracując / niecierpiąc
na swoje męstwo / Feliks najdroższy.

Grubalski / wyskakując / Doniego
reke / No, chodź, chodź, ty złotymu, wó
trobianu janki - podaj mi reke. —

Julia.

Lui nie bedziem się bré.

Morwa / zaczynając /

Co to wyzstto ma znaczyć? No nie

nie rozcumniam.

Grubalski.

To znaczy, że wszystko już wyjasniwne,
i że zostajemy nadal Dobrymi przyjaciół-
mi - przeka nam stów! No, cóż - nie cię-
rzył się? Rozpogodzie serce u stę dła =
stów i wesel się razem z nami. -

Morwa. Jeżeli będziemy

skrem! Wesołi'ć się? Czy wiek, że przed
chwilą wystatem zawiadomienie o sądu
o mojem bankructwie? -

Grubalski.

Glupstwo.. da chwilę poj'drzeń i odwo-
tan to. -

Morwa

W jaki sposób?

Grubalski podnając go
po ramieniu. Bo jesteś teraz bratku
miliorem. -

Morwa
Co to? Trwiny? —

Grubalski.
Aler! najprawdziwsza prawda.
Man, cxytāj. — podaje mu telegram.

Morwa / cxytāj — tworze się nagle
wypasnia. / Co? — Żołej uchwalona! —
/ Chwyta się za głowę — pierś — potem się ryma
na pierś Grubalskiego. / Przyjacielek wraca
mi życie. / chodź żywo po scenie i radości
sejstra ionę, Leon płowalskiego. / Boie,
Boie, — co za sukcesie — potem ucalony —
honor mój uratowany — Julia najdroższa
Łudwika. — Nie, to nad moje siły / płacę

Grubalski.
No, no, uspokój się dzieciaku. —

Julia. / ustranona, bione
go ze współżyciem w ręce / Felisio! —

chorwa. / prada tymczasem Julia
i grubalskiego za rękę. / Pozwolicie
 mi pisać. To mi ulży sprawia. O to
 wy nie macie pojęcia, co ja dziś wyćie-
 piałem, ile ja tam u siebie w kątach
 muzeum wystuchał obelg i wzruszeń
 rozwieńczonego tłumem, który się dopomni
 nał zwrotu pieniały.

Julia / na stronie do Goryllow-
skiego / 'To z mojej przyczyzny. Bracie,'
 Bracie!

chorwa.

Się pięć latami powiadam wam przychaki
 wali domnie, wrotajac stodołę, odraj
 nam nam brnawo zapracowany gros.
 A ja nie mogłem nic im odpowiedzieć,
 nic dać, prośb zapewnienia o mojej
 nęcności, z której naigrawali się / przeto
 O ten dzień zostanie na drugim w mojej
 pamięci. Muszę go sobie zapisać stodołami

głoskami. - Iltiego to mamy dzisiaj?

Grubalski
Dwudziesty drugi.

Morwa.

Co? Dwudziesty drugi? Julio, dzień two-
ich imienia, a ja na śmierć o tem za-
pominałem. / całuję ją w rękę /

Julia / tulasz się do niego /
Felisio najdroższy.
Chryzokorowski: To i o upominku zapomniałeś pewnie,
który kupiłeś dla niej. Morwa. Prawda - upominek.
Morwa. / wyjmując pudełko. /
Od dwóch dni nowe to w kieszeni, patrz
jej /

Julia

Co to? / otwiera / garnitur turkaw-
owy z brylantami?

Morwa.

Podoba ci się? To gust pami Grubalskiej

Byliśmy razem wybierali u jubileu.

Julia / z radością /

Wac to dla mnie napowiadaj ten gaw-
nierz?

Mamma.

Jakto? - Wiedziatko! jui o tem? skad!

Julia

Wacibruska mi mowila, a ja mysla-
tam ze - - -

Mamma.

Je co? -

Julia / chomajac tuw na pogo-

ramieniu / Nie pytaj, niedowiadaj sie,
bo bym sie spalila ze wstydu. - O,
jakis ty dobry, jakis prociwy. patuje
go w reke. /

Grubalski / ogladajac bylanty,

ktore Goryphowski wzial do ogladania od Julii.
Patricie pokstawo, a to sie bitya wyradet
na frezent, niech go nie mam. -

Walców, mnie zakoszt. - No musimy
to oblać przecież panu solenizantko, jak
i mienimy, to i mienimy. -

Julia

Z całego serca - szczerze panu - chodimy -
idzie na lewo.

Chorwa.

No, a ty Ludwiku? -

Grzyphowski.

Ja muszę przede chwilą iść. Mam
tutaj widzieć się z Karolem. (następuje)
Idzie mi się, że już idzie. Ja tam za chwilę
przyjdę. - A - uwróżkę?
Chorwa.

Przeklany - Nowożeńca (idzie na lewo)

Grzyphowski /wraca się ku
nadchodzącemu, a ujrawszy Pawła, że
miał Karola - mówi i nie smutkiem./

Ne - To ten stary. - podchodzi mi do
na lewo /

Leona 3.

Pawcio - Gryplowski

Pawcio. / przypatrując mi się /

A to pan? -

Gryplowski. / wracając /

Tak, to ja. -

Pawcio.

Sam pewnie do państwa Klonowskich.

Gryplowski.

Być może. -

Pawcio. / bledniejąc się do niego /

go poznając. / Ależ im pan i Tasiś swo-
jej mi nie wspomina, że i mnie tu wi-
dziat. Bo ja tuś - mówią pan - przyre-
stem tutaj eathum incognito. Aulen-
nie rendez-vous. -

Gryplowski.

Pawłowski.

Pawcio.

Ala ma crego. - Co to render-vous z ksz.
niecierności. - Dawny stonnieczek - tempie
passati. Musiał panu Karol coś wspomni-
nac'?

Leopoldowski.

Tak, mówię mi. -

Pawcio.

Otoś umaran pan - to praeteritum plus-
quamperfectum zwałito mi się, na kark
i to wtamnie teraz, kiedy się mam iemć.
z inną.

Leopoldowski.

Przyjemne potowienie. -

Pawcio.

Fatalite co? - Ale ja mam sposób na
nią. -

Leopoldowski.

Tak? - I co to za sposób?

Pawcio.

Umaran pan ona już jakby to powiedzieć

trouwerke narwana, ma poetycznego brata.
 Otwór ja w tym sensie umysł. Tem sobie
 tragiczno-romantyczną historję, że jestem
 ofiarą fatalnych sąsiedztw, że żenię się z mu-
 szą, aby ratować zagrożony honor rodziny i
 inne tym podobne bidarstwa. - Goda się do tego
 trude, patetyczny do mykanyłentów, pręysiąg
 miernej miłości, wstępleni i histerycznej skroni ero-
 na. - To łatwo można wpaść na takie kr-
 woty. Idzie mi głównie o to, żeby na wasze nuci-
 nęte i nie bnie dżita mi tutaj - rozumiesz pan?
 Dlatego prosiem ja o schadzke na Dvor' wie-
 erze w tej altanie - na godzinę ósmą. - Idzie
 tam już czeka na mnie. Hic au ueroie.
 Tylko silence. ' proszę o sekret, przy napimie
 Do czasu. En avant. - / idzie proszę otworzyć
 dla altanie - puka do drzwi - następuje i
ucelodni /

Prorokowski. / patnae za m m
Prorok / mity gagatek ten Daleko zapdnie i
wpakto. / robi ruka zepa / utynaie stwierajace
in Dvoru od miedlonia Hlonowich

i ujrany na tle świąta sylwetki Ty-
li! A! Owi i Tylda! —

Scena 4. / zaczyna się piosenka
wiecej / Grzybkowski / radomem / Pawło
w głębi altaru / Tylda, / potem / Wesbrnięcia
w końcu / Harol. / Tylda. / patrzy nieszczęśliwie
na śladach / Boże! jak mi serce bije. —
Do tak długiej rozstania ujęć go znova.
Co mi powie? — Kłopoty i żal tej samotności.
Serce jego zatechnięło pewnie za mną. —
O! ja byłam pewną, że prawdziwa, gorąca
miłość nana zwyciężyć musi w końcu
wszelkie przeciwności, — że serca nasze połą-
czy się znova. — Choć przeciwności mówią
inne: wróci twój anioł, wróci. — Ślimy.
/ ratymując się / „Potęgi nas światłości,
rozpuszczają nas; ale my niemy,
co się w sercach naszych dzieje.” Matylda

uwaga: /idzie w głąb/

Wicibrńska. /wymowa się po-
ecie z domu Klonowskiego na balkon/

Pat! - Pawcio. /wylekaje drzwi altany

To on. - Matylda.

Pawcio. /zeptem/
Matyldo! -

Wicibrńska /n. str. /
Wabi się -

Sylwia.
Sze najdroższy! -

Pawcio /podaje jej i wpro-
wadza do altany, ramykając drzwi za sobą/

Wicibrńska /wchodzi wspier-
nie ze szkodliw, idzie do altany, ramyka
przedko drzwi i wyjąwszy klucz wraca

z tryumfem na prosc sceny.
A! mam, ptankow narodzi sie - A teraz
po swiadczeniach. psychodzie na prawo do sro-
nowatka!

Grzyfkowski

Lamberta ub. Co to marnawy?
(orientujac sie) A! rozmniem - ona
mysli, ze to ynawny Karola / A!
jestes tu.

Karol psychodzie x gtebi

Psychodze jak Karol - i ci?

Grzyfkowski

Tvoja sprawa na najlepszej drodze.
Opieranie sama psychodzie nam w promie
i wrotce -

Karol

Co wrotke?

Grzyfkowski

Tecia bedzie trojka.

Harol. / madowany /
Ach, Ludwiku - / sińska go za rękę /

Grzybkowski
Tylko teraz, ukryjmy się na chwilę.
Nie trzeba, żeby ci widzieli. - proszę
go na kocioł i wyłodzić /

Scena 5

Słomowski, Honorata - Wierbińska -
[wstępują] Aniela i Teora - [następnie]
Grubalski - Motwa - Julia - Grzypek -
Nowski - Harol - sturaca [wstępują]
Chatyłta - Pawio.

Wierbińska. / prowadzi
Słomowskiego i Honoratę za sobą / Nie nie
mówcie tylko chodźcie. -

Słomowski.
Gdzie nas prawi prowadzić?

Wscibinski.

Łazarz się dowiedzie. - [z powagą] Proszę.
naście się teraz na własne oczy, że co
Wscibinska powie, to święta - Ta altera-
na nigdy świadectwo prawdziwe. -

Honorata.

Ta altera!

Honorowski.

Ubij zabij, nie nie rozumiesz.

Wscibinska.

Łazarz pan rozumiesz. - [z powagą] Honorata
ty / Honorata pani, jak ta panienka
tylko była dzwonić przy herbacie nie
spokojna?

Honorata.

To prawda. - Złazła się ciagle, wsta-
wała, podchodziła do okna.

Wscibinski.

I co chwilę spoglądała na zegar.

Homocystis.

Tak, tak -

Kacbranska.

A te ja idac do panstwa, spotka-
 tam Hucacego sie tu kolo nowego
 domu tego frana Karola, wiec kornbie
 mijac jedno z drugim promyklatam
 sobie, ~~nie~~ ^{oko} co' sie tu sarcsi - i piewnoscia
 jakas' schadzka. I miatam racyje, bo
 ledniewi my witali od herbaty, ona zaraz
 mierzadnie wysuneta sie zadzwini; ja ze
 nia i widziatam jak oboje wnetli tu, do tej
 altany.

Lionneta

Uto taki?

Wesbinger.

No, one is ten from Harol.

Glennowski.

Do² On tutaj? - A tepp jui marto. peruice
su altanie

Wci bratka / zatrzymajcie go /
 Zaraz panie, nieba naprost swietle to
 scone. - Lwiatla, jakna niecej swiatla.

Honorata. / priveden na balkonu
moji prijetnomu glasem. /
Amicein sriatla. -

Ułomowski niepokojący nie
istniejący ku altanie / Tak - a on tymczasem

Wacibincka / zaturmaja go, po
karujac na klucr. Nie bij się pan, nie nie
mog. Mam ich pod kluczem. —

Co takiego Secia/se świca/
mamorko.²

Honorata. / odkiera od niej sari
ce. / Tys' tu niepotrzebna - idz, idz do
spokoju. -
* Uwaga. / Gra nadzwyczaj powinnna
isc zywo. /

Wierbińska / podbramiony suwce
szak suwce, która razem z Teią wybiega -
ratm mije Teie / Owszem nieś zоста-
nie. Nieś sama się przekona, jak nie
godnie była umieszczona. / Idzie na środek
sceny / Nieś się wyszyby przekonała co to
za ptaszek. / 'zpostniesz młotaczyb młotów'
A! i panstwo młotowie tutaj - Dobre ie
idziecie. / Do grubalskiego drzwiaco / A!
i pan takie?

Grubalski / drwiaco
Tak i ja prusiedem na to wdrwisko.

Gronykowski / podprowadzając
napród sceny Harol, mowi a usmiechem /
I my takie.

Włonski / zdermiony do Ho-
noraty. / Harol?

Teia / niecierpna
Harol! - / biegnie ku niemu z oślad do końca
aktu i z razem tymczasem się ze sobą i roz-
mawiają ze sobą.

Wscibiuska / ostapiata ee zdesi
wienia cofajac się na widok Karola!

Co to? - On tutaj? Wscelki' duck pana.
Boga to i imię o'ca...

* Uwaga. Lena ta musi być grona bardzo
rywa. Proby moiraj prawie równocześnie.
Nastój myślowy rob, proz Wscibiuskiej,
Pawcia i skatylsy bardzo mocno imięjacy.

Skonowski:

Wscie kogor' panu tam sam knetus'?

Przytkowski: bionac bionac

ud sturacego korowin, ktori takie wnet
był se unattem. / Karar się dwinny. -
idnie ob altany.

Wscibiuska / pnapedajac go
Zaproszeniem - ja sama potwierdza Trwi
a upnawray Pawcia a skatylsy tu majacych
się za reze cofajac pnapedajac. Co? -
Pawcio tutaj - x-nio? / Obunawajac Pawcia
od skatylsy / Dusie go Pute faro. -

Tylozia. / nucaje sie jej do nosa /
Miej litość pami, nie rozlaczaj swich serc,
stacowycz wierną miłością. -

Wscibinska.
Co ta plecie? - Wszakże ten pamiament.
poskaruje na Karola /

Tylozia. / podnosi sie z
godności / Nigdy w życiu. - Ten był
moim idolem, jeden jedyny. idzie
do Pawia i chwytą go z ciętością za rękę /
/ Wszyscy się śmieją. /

Wscibinska / zaperona. /
zapewoleniem, tu niema śmiechu. -
A ten list do kogo pisany - ?

Tylozia / z ciętością /
Także do niego. / patrzy rozkołysanym
wrokiem na Pawia, który zakłopotany
ty, zawstydzony mi wie, co powie ze sobą /

Wserbniška / podsunęła jej list
pod same wry. / Takto? - Karol Pedrinski.

Sylvia (j. w.)
On tak chce. Spiesz się do niego.

Wserbniška
To fałsz. - Pawciu! odwróć się precz
Ładaj kłom tym oszerecom, który się
wagaja z nas / trzcinę go za reki. / Sły =
się! -

Pawcio / wrywa ją do reki /
O! Daj mi ciotła swety spokój. Nie
jestem już smarkacem i mogę robić
co mi się podoba. - Wstąpiła do niego

Wserbniška.
Wier to prawda! Wier, czego
się doczekalam. pomyła się za głowę
wosparona. / Taka kłama!

Grubalski
Tylko niech pami otem nikomu
nie mówi.

Scrypkowski.
Chyba pod sekretem. — pod wiel-
kim sekretem. —
Wscibistka odwraca się od niego z
oburzeniem. — Wszyscy się śmieją.
Ylonowski całuje Karola w czoło i
tańczy go z Tecią. Honorata ich także
betropostawia. — Tytłwia na boku z zabry-
tą zębami trąca.

Kurty na spada

Kornie

WZASNOŚĆ
TEATRU POLSKIEGO
W WARSZAWIE
ZWROT ZASTRZEŻONY

G. 259/2d.

²
Zerowałam, aby na sekanie tegoż teatru
miejskiego przedstawiono komedję Pałuckiego
w 3 aktach i 4 oddziałach pt. „Pajki.” ~

Trzynio Dnia 13. Kwietnia 1894.

Ch. Delegat Namiastnika.

Smuszk

2684

7.02.2002

lun

